

Generálne zhromaždenie 2009

Ú v o d

Témou 8. generálneho zhromaždenia, ktoré sa konalo v Materskom dome od pondelka 18. mája do soboty 13. júna 2009, bolo "Prorocstvo a nádej, teraz a všade".

Dňa 8. mája 2009 začalo osem dňovými duchovnými cvičeniami 184 sestier, ktoré prišli z celého sveta (77 vizitátoriek, 1 oblastná vedúca, 92 sestier zastupujúcich provincie, členky generálnej kúrie a bývalá generálna predstavená, sestra Juana Elizondo). Exercíciami sa pripravili prežiť toto generálne zhromaždenie pod vedením Ducha Svätého. Exercície viedol generálny direktor, Otec Javier Alvarez, na tému: "*Musíte sa znovu narodiť*" (Jn 3, 7). Otec navrhol úvahu o našom mene dcéry kresťanskej lásky a potrebe oživiť prvotné nadšenie nášho povolania a nechať Ducha Svätého „prebývať“ v nás. Pripomenul dôležitosť duchovne zakúsiť Krista na spôsob emauzských učeníkov, ktoré sa ocitli premenení stretnutím so Zmŕtvychvstalým Kristom. Potom sestry pozval, aby nasledovali príklad Božieho Syna, ktorý sa vtelil, aby prišiel k ľuďom a žil s chudobnými v skutočnej blízkosti srdca.

V pondelok 18. mája bolo zahájené generálne zhromaždenie eucharistickou slávnosťou hlavným celebrantom, generálnym predstaveným, Otcom Gregory Gay. Členky zhromaždenia s radosťou prijali požehnanie Svätého Otca Benedikta XVI. prostredníctvom posolstva štátneho sekretára Vatikánu, Kardinála Tarcisia Bertone. Možno poznamenať, že zo 184 členiek zhromaždenia sa ho 104 sestier zúčastnilo po prvý raz. 36 sestier prekladateľiek a interpretiek umožnilo komunikáciu medzi rôznymi jazykmi.

19. mája prebrala generálna predstavená, sestra Evelyne Franc najdôležitejšie udalosti, ktoré poznačili život Spoločnosti za týchto uplynulých šesť rokov. Vyjadrila i niektoré prania na podporu vernosti vlastnej charizmy a apoštolskej vitality Spoločnosti.

Po dni prednášok a finančnom predstavení života Spoločnosti boli sestry pozvané oboznámiť sa s pracovným dokumentom, ktorý bol vypracovaný na základe syntézy odpovedí z provinciálnych zhromaždení. Úvaha je rozdelená do 4 hlavných tém – zhrnutie hlavných záujmov, spoločných pre všetky provincie:

- Zveľaďovať život viery: život zameraný na Krista, živený Božím slovom a otvorený na pôsobenie Ducha Svätého.
- Rozvinúť „dobrý spoločný život“, aby bol prorocťvom lásky a cestou nádeje.
- Tvorivo a odvážne slúžiť „vychádzajúc a prichádzajúc“, a tak zjavovať chudobným Božiu lásku.
- Prehliť našu príslušnosť k Spoločnosti a cítiť sa – každá osobne i všetky spoločne – zodpovedné za vitalitu charizmy a jej budúcnosť.

Členky zhromaždenia sa schádzali v 16-tich pracovných skupinách siedmich jazykoch, ďalej na plenárnych zasadnutiach, aby diskutovali o týchto štyroch témach. Hlboká jednota Spoločnosti sa odrážala pri týchto stretnutiach a úvahách. Na začiatku tohto tretieho tisícročia bola silno vyjadrená túžba žiť naše povolanie vo väčšej zhode, aby bolo viac prorocťvom lásky a cestou nádeje pre chudobných. Záverečný dokument bude dôkazom tohto elánu a jeho uskutočnenia v konkrétnych realitách.

Toto číslo Ozvien je venované konaniu zhromaždenia. Príhovory a svedectvá, ktoré nemohli byť uvedené v tomto čísle, budú vydané v nasledujúcom.

Z

Zahájenie
zhromaždenia

Príhovor pri zahájení

O. Gregory Gay, generálny predstavený
Materský dom, 18. máj 2009

Drahé sestry, nie je potrebné, aby som vám pripomínal dôležitosť tohto zhromaždenia nielen pre malú Spoločnosť, ale i pre celú Cirkev a zvlášť pre chudobných, ktorí stoja uprostred vašej služby v Cirkvi. Na zhromaždenie ste sa pripravovali skoro dva roky individuálne a komunitne domácimi a provinciálnymi zhromaždeniami. Počas mojich ciest po svete, v čase, kedy ste mali domáce a provinciálne zhromaždenia a po návrate, som si čítal mnoho listov, ktoré mi došli na stôl. Konštatujem rozsah účasti, nadšenia a tvorivosti, ktoré poznačili tieto zhromaždenia, domáce ako aj provinciálne. A tak môžeme povedať, že od začiatku išlo o skutočný proces účasti všetkých sestier Spoločnosti, ktoré boli pozvané zúčastniť sa ho slobodne a otvorene. Skúmali ste, čo vám zabráňuje žiť do hĺbky vaše povolanie a hľadali ste prostriedky, ako prekonať tieto prekážky, aby ste boli celkom obetované Bohu v službe chudobným.

Veľmi užitočný aspekt pre dobrý priebeh generálneho zhromaždenia bude ten, keď počas každej etapy budete pozorné, a tak dokonale pochopíte predmet diskusie. Ďalším dôležitým aspektom, ako to dobre vieme, je modlitba. Stále musíme udržiavať svoje srdcia otvorené pre svetlo Ducha Svätého, čo umožní, aby Boh konal v nás a cez nás. Boh vás bohato obdaril svojimi milosťami. V tejto sále je neuveriteľné množstvo talentov a tvorivosti. Každá z vás má svoje osobné idey, predstavy, máte vlastnú víziu o tom, čo by ako

malo byť a bude preto dôležité, aby ste čo najjednoduchšie a najjasnejšie vyjadrili túto svoju víziu a myšlienky tak, aby ich ostatní mohli čo najlepšie pochopiť. Ale musíme tiež počúvať druhých s úctou, otvorenosťou a túžbou poučiť sa. My, ktorí sme tu zídění, tvoríme veľkú, mnohokultúrnu skupinu. Prichádzame z rôznych krajín, kultúr a kontextov života. Žiadna z vás nemôže mať sama celkovú víziu o realite. Čo je dobré a vhodné na jednom mieste, nemusí byť užitočné a praktické na ostatných miestach. Je potrebné byť otvorenými voči iným spôsobom pohľadu, byť pružnými, aby sme zmenili vlastný spôsob myslenia. Toto si vyžaduje predovšetkým zo strany každej tu prítomnej osoby pravú lásku k Spoločnosti a pre všetko, čo sa týka Spoločnosti.

Zhromaždenie si vyžaduje veľa úvah a rozpoznavanie. Po tom, ako zväzíte vlastné myšlienky, vypočujete si a budete uvažovať o tom, čo vyjadria ostatné sestry, budete musieť prijať rozhodnutia vo svojej duši a svedomí, pričom sa budete vždy pokúšať vyhnúť sa «ísť s davom». Potrebujeme milosť, aby sme mohli prijať rozhodnutia a pokúsiť sa za každú cenu vyhnúť sa zdržaniu sa hlasovania. Jednoduchosť si vyžaduje, aby ste boli jasné a priame, pritom rešpektujúce a vyjadrujúce svoj vlastný názor. Zakaždým, keď niečomu nebudete rozumieť, navrhujem, aby ste vyhľadali pomoc. Pýtajte sa, kým nebudete mať vo veci jasno.

Všetky informácie, ktoré máte dnes k dispozícii, si vyžadovali veľa práce a prípravy zo strany mnohých osôb. Tento materiál je výsledkom prínosu všetkých a tvorí srdce všetkých. Ste preto pozvané rešpektovať ho, pracovať s ním, pretože to, čo pochádza z miestnej roviny, premiestnilo sa na univerzálnu rovinu – a ako som už povedal predtým – sa opäť vráti na miestnu rovinu.

Okrem práce nad navrhnutými otázkami, bude vašou úlohou zvoliť aj vedenie Spoločnosti na ďalších šesť rokov, t. j. generálnu predstavenú a generálne radkyne. Poznáte úlohu vodcu: má animovať, povzbudzovať, vzbudzovať vo vás túžbu usilovať sa dosiahnuť naše ciele. Tie sestry, ktoré zvolíte, musia mať tieto charakteristiky a schopnosť viesť. Nestačí len vedieť spravovať, byť organizátorom a vykonávať. Dobrá vedúca vás má vedieť sprevádzať a viesť po ceste, ktorú vám Pán ukáže a po ktorej máte kráčať. Máte vybrať lídra – predstaviteľku, ktorú budete chcieť nasledovať, aby ste aj vy mohli viesť vaše provincie, pretože ako to označujú vaše Konštitúcie, Spoločnosť nachádza svoje najúplnejšie vyjadrenie na

miestnej roviny, v miestnych komunitách. Na zhromaždení vidíme, že to, čo začína v „teréne“, pokračuje po ceste až ku generálnemu zhromaždeniu, a opäť sa vracia do „terénu“ tak, aby sa charizma Spoločnosti mohla tam úplne prejavíť.

Dovoľte mi podeliť sa s vami len o dve či tri ďalšie myšlienky týkajúce sa zhromaždenia, o ktorých uvažujem už niekoľko mesiacov. Spomenul som istý počet postojov, ktoré sú dôležité, ale podľa mňa, od začiatku samotného procesu bola najdôležitejšia slobodná účasť všetkých sestier, ktoré sa dobrovoľne rozhodli zúčastniť sa zhromaždenia. Je to pravý prejav kolegiálnosti, ktorá naďalej sa prejavuje na generálnom zhromaždení a pri jeho rôznych činnostiach.

Existuje text Svätého písma, ktoré som použil predtým pri rôznych príhovoroch pre dcéry kresťanskej lásky. Ide o jeden z mojich obľúbených úryvkov a myslím si, že sa hodí i na túto príležitosť. Je to úryvok, kde Peter kráča po vode, na Ježišovo pozvanie ísť k nemu. Peter chce vyjsť z jeho vlastného sveta, ktorým je loďka, kde sa nachádza, a kráčať k Ježišovi. Kým sa sústreďuje na Ježiša, všetko je v poriadku. Ale len čo si uvedomuje miesto, kde sa nachádza, uprostred rozbúrených vôd, stráca dôveru a začína sa topiť. Avšak Ježiš je pri ňom, prichádza mu na pomoc a podáva mu ruku.

Myslím si, že je dôležité, aby ste všetky mali počas tohto zhromaždenia postoj Petra, t. j. aby ste sa zamerali na to najdôležitejšie, na Ježiša, takého, akého ho chápeme v našej vinčentskej tradícii. Ste pozvané zamerať sa na vašu identitu. Je to úloha, ktorá vám pripadá teraz, každý deň, počas nasledujúcich týždňov, vždy za vedenia Ducha nášho Pána Ježiša, ktorého počujeme vo volaní chudobných a v znameniach čias, v ktorých žijeme. Nemôžeme si dovoliť nechať sa rozptýliť a pohltiť rozbúrenými vodami, v ktorých žijeme. Ježiš nám daruje milosť, aby sme mohli naďalej kráčať k nemu, aj v týchto ťažkých chvíľach. Ak si myslíte, že na určitých miestach existujú určité situácie, v ktorých akoby sa zdalo, že sa Spoločnosť „topí“, ruka Ježiša je tu, aby vás vytiahla hore.

Spoločnosť zvolila tému, aby sme sa stále zameriavali na Ježiša; téma generálneho zhromaždenia, nad ktorou ste pracovali počas týchto posledných dvoch rokov, je «proroctvo a nádej, teraz a všade». Vaše jednotlivé činnosti a Spoločnosť ako celok podávajú kolektívne svedectvo. Svedčíte o schopnosti spoločne pracovať pre spoločné dobro, vedené K. 61, túžbou žiť jednotu v rozdielnosti. Ako

dcéry kresťanskej lásky svedčíte odlišným spôsobom života svojimi sľubmi, ktoré každoročne obnovujete, ako i životom podľa osobitných čností DKL: jednoduchosti, pokory a lásky. Vaše prorocké svedectvo navráti nádej všetkým, zvlášť tým, ktorí žijú v chudobe. Ste rukou Pána Ježiša, aby ste ich vytiahli von z rozbúrených vôd a kráčali s nimi k plnému životu, ktorý nachádzame v Ježišovi, vzkriesenom Pánovi. Nádej, o ktorej máte svedčiť, nie je abstraktný pojem, ide o živú osobu – Ježiša Krista. Je to On, ktorého máte ukázať svetu, Cirkvi, chudobným. Plameň nádeje horí a žiari vo vás a osvecuje druhým cestu.

Túto nádej chcete teraz udržať živú, nielen počas týchto štyroch týždňov, kedy sme zidení na zhromaždení, ale nádej, ktorú môžete osobne a komunitne prehĺbiť vo vašom živote počas zhromaždenia. Vaša téma «proroctvo a nádej, teraz a všade» nadobudne nový význam, nové zafarbenie, nové dimenzie a metodológiu v práci a počas nej, ktorú uskutočnite spoločne teraz a v spojení s tým, čo už bolo vykonané pred zhromaždením. Nádej zhromaždenia ako jej téma oživí Spoločnosť a vďaka nej chudobným bude preukázaná lepšia služba.

Z mnohých diskusných kruhov súčasného sveta môžeme vidieť, že svet sa stal veľmi sekularizovaný, že Cirkev a zasvätený život už im nemá čo povedať. Sme kritizovaní, lebo sa dištancujeme od reality sveta, v ktorom žijeme. Ale vieme, že na našich miestach apoštolskej práce tomu tak nie je. Sme povolání vydávať prorocké svedectvo kolektívne, v mene Cirkvi, so špecifickou výzvou, ktorou je sprevádzať tých, ktorí sú chudobní.

Drahé sestry, nech sú stále naším centrom záujmu a keď sa obrátíme k chudobným tohto svetu, pomôžeme im spoznať živého Ježiša, ktorý je vždy prítomný v ich realite. Nech Ježiš prítomný v realite chudobných, ktorých dnes stretávame, sa týka Ježiša, ktorý vám vnukol na začiatku odpovedať na jeho výzvu. Nech táto zanietená láska k Ježišovi, ktorú nosíte v srdciach, naďalej pôsobí vo vás a motivuje vás žiť plnšie charizmu takú, ako ju sformulovali naši drahí Zakladatelia.

Nech svätý Vincent de Paul a svätá Lujza de Marillac, ktorých jubilejný rok sa približuje, sa za nás prihovárajú v tejto chvíli, kedy začíname prácu Generálneho zhromaždenia 2009.

P. Gregory Gay, *generálny predstavený*

Spoločnosť v súčasnosti

Príhovor generálnej
predstavenej s. Evelyne Franc
Materský dom, 19. máj 2009

Ú V O D

Otec Gregory, Otec Javier, drahé sestry!

Dovoľte, aby som tento príhovor začala poďakovaním Otcovi Gregory, nášmu generálnemu predstaveného, za včerajšie oficiálne zahájenie zhromaždenia. Môžem ho uistiť, že nezabudneme na jeho rady.

Chcem tiež poďakovať P. Javierovi, nášmu generálnemu direktorovi, za meditácie, ktoré nám poskytol na predchádzajúce dni, počas exercícií. Kto by mohol myslieť na lepší úvod k nášmu generálnemu zhromaždeniu?

Predtým, ako budem hovoriť o vlastnom predmete, *Spoločnosť v súčasnosti*, zdá sa mi dobré obrátiť sa na svätého Vincenta a svätú Lujzu. V roku 1644 opísala svätá Lujza svoju púť do Chartres slovami: «*V pondelok, vo sviatok posviacky chrámu v Chartres, som obetovala Bohu úmysly Prozreteľnosti so Spoločnosťou dcér kresťanskej lásky. Obetovala som mu celú Spoločnosť. Prosila som, aby radšej zanikla, ako by sa mala utvárať proti jeho svätej vôli. Prosila som pre ňu na príhovor svätej Panny, Matky a Strážkyne našej Spoločnosti, čistotu, ktorú tak veľmi potrebuje*» (Duchovné spisy, 120).

Naša dnešná prítomnosť, 365 rokov po tejto udalosti, je dôkazom, že modlitba svätej Lujzy bola účinná. Je predovšetkým znamením Božieho milosrdenstva, ochrany Panny Márie nad Spoločnosťou a vedie nás k vďake za vernosť všetkých tých sestier, ktoré nás predišli. Kiež by Pán dal, aby za 365 ďalších rokov mohli tie,

ktoré budú nasledovať po nás, tiež chváliť Pána za jeho milosrdenstvo so Spoločnosťou a našu vernosť...

Zo svätého Vincenta by som chcela citovať úryvok z konferencie pre dcéry kresťanskej lásky z 25. decembra 1648 o láske k povolaniu: Sľúbiť, «že v duchu svojho povolania celý svoj život strávite v službe blížneho z lásky k Bohu. Či je to účinnejšia láska? Nie, lebo je dokázané, že najväčším prejavom lásky je to, keď niekto dá život za toho, koho miluje. Z toho nasleduje, že niet väčšej lásky nad vašu, lebo v nej stravujete svoj život pre blížneho z lásky k Bohu. Niet teda väčšieho prejavu lásky na svete týkajúceho sa služby Bohu...». (Coste IX, 459). V týchto niekoľkých riadkoch sv. Vincent zhŕňa podstatu nášho povolania a vnímam v nich výzvu ďakovať a žiť ho s väčšou radikálnosťou naše obetovanie *pre službu kresťanskej lásky*.

V tomto úvode sa krátko zastavím pri troch bodoch: príprava, dôležitosť a zloženie tohto zhromaždenia:

PRÍPRAVA TOHTO GENERÁLNEHO ZHROMAŽDENIA

Toto 8. GZ, podobne ako predchádzajúce, je poznačené pečaťou modlitby k Duchu Svätému. Spomínam tu čas prípravy srdca a ducha od apríla 2007, kedy nám P. Gregory zaslal list, a až po dnes. Vieme veľmi dobre, že každá sestra sa modlila a uvažovala nad dokumentmi osobne a potom so svojou komunitou počas domácich zhromaždení. Je tiež vhodné zdôrazniť, že provinciálne zhromaždenia boli časom milosti, skutočným „kairos“, kde prevládalo ovzdušie dialógu, úcty, otvorenosti a nádeje. Spomínali ste to skoro vo všetky vo svojich listoch. Istotne to bolo dielom Ducha Svätého, vašej pohotovosti na jeho vnuknutia a odpoveď na modlitby.

Počas tohto generálneho zhromaždenia budeme tiež doslova „nesené“ modlitbami“ celej Spoločnosti, počnúc seminárskymi sestrami až po naše staré a choré sestry, ktoré obetovali a naďalej obetujú svoju utrpenia za Spoločnosť. Som si istá, že určité tváre sestier sa vám vybavujú v mysli a že si pripomínate mnohé uistenia o modlitbách.

Ďalší aspekt prípravy bol zverený komisii, ktorá spolupracovala s našou fasilitátorkou, v úzkej spolupráci s generálnou radou, pri vypracovaní dokumentov a pracovnej metódy. Spolu s generálnymi radkyňami, generálnym direktorom sa venujeme vyše roka príprave

tohto zhromaždenia, počas každého z mimoriadnych zasadnutí rady sme mu vždy venovali celý deň.

K tejto práci generálnej rady sa pridala práca našich sestier generálneho sekretariátu, medzinárodného prekladateľského centra a generálneho ekonomátu, ide teda o dielo spolupráce!

Napokon, ešte stále v rámci tejto prípravy, zdôrazňujem dôležitosť prác, ktoré prebehli v materskom dome počas roka pre uľahčenie konania nášho zhromaždenia a pre zlepšenie prijatia pútnikov kaplnky. Sestry Materského domu sú už zvyknuté na rekonštrukcie... Šesť miestnych komunít tohto veľkého domu opäť prejavilo veľkú disponibilitu a trpezlivosť počas tohto obdobia. Priebeh nášho zhromaždenia zvlášť sprevádzajú modlitbami a mobilizáciou, aby nám boli k službám.

DÔLEŽITOSŤ TOHTO ZHROMAŽDENIA

Od včera sme bola zdôraznená viackrát, ale dovoľte mi vrátiť sa k nej. Zo skúsenosti poznáme dôležitosť každodennej meditácie, ktorá uvádza nový deň, deň Pána, kedy môžeme uvažovať o uplynulom týždni a pripraviť ďalší, deň mesačnej obnovy, ročné exercície, provinciálne dni, provinciálne zhromaždenie a pod., čo je príležitosťou zhodnotiť situáciu, dať nový impulz. To isté platí o generálnom zhromaždení, ktoré má určiť smernice na nasledujúcich šesť rokov. Tak tomu bolo v r. 1985 s dokumentom «Na križovatke», v r. 1991 s «Pri Jakubovej studni», v r. 1997 s «Novým ohňom» a v r. 2003 s «Líniami činnosti». Táto pripomienka mi umožňuje prejaviť poctu všetkým účastníckam a účastníkom predchádzajúcich zhromaždení, Matke Rogé, iste vám je tiež blízka, Matke Anne Duzan, ktorá mi povedala, že je s nami spojená, Matke Juane Elizondo, ktorá je uprostred nás, P. Richardovi Mc Cullen a P. Róbertovi Maloney, nezabúdajúc ani na P. Quintana a zosnulého P. Lloreta.

Konštitúcie 84 a 87 spresňujú o zhromaždeniach: K. 84 vymenúva úlohu zhromaždení v Spoločnosti: *«zhodnotiť a podporiť vernosť vlastnej charizmy a apoštolskú vitalitu»*.

V K. 87a čítame, že *«generálne zhromaždenie predstavuje bezprostredne celú Spoločnosť»*. Všetci tu zídění máme teda toto privilégium, zodpovednosť reprezentovať celú Spoločnosť, s následkom, ktorý z neho vyplýva, a to, usilovať sa oslobodiť sa od našich osobných záujmov /doslovne prijatých osobných záväzkov/

a zohľadňovať len dobro Spoločnosti. Sv. Vincent vyjadril túto myšlienku na Rade z 19. júna 1647: opísal potrebu – v diskusii o záležitostiach – zväžiť v prvom rade slávu Božiu, potom dobro Spoločnosti a napokon dobro osôb, o ktorých sa má jednať. Jeho Mal dôvtipný zvyk pridať: *«je také prirodzené, drahé sestry, hľadiť len na seba, ale čo najskôr sa treba obrátiť k Bohu»* (Coste XIII, 630). Máme teda na toto bdieť!

ZLOŽENIE TOHTO ZHROMAŽDENIA

Na niekoľko minút sa zastavme pri zložení tohto 8. generálneho zhromaždenia:

Pre aplikáciu K. 87 sme museli zvýšiť počet delegátok, aby bol rovný počtu členiek z úradu. Preto generálna rada požiadala Stredoafrickú provinciu a Provinciu Strednej Ameriky, aby zvolili dve delegátky. Rozhodnutie gen. rady bolo orientované nasledovnými kritériami: pridať jednu delegátku jednej z najväčších provincií Južnej Ameriky zloženej z viacerých krajín a najmenšej africkej provincie zloženej z viacerých krajín.

Včera ste poznamenali pri vyvolávaní mien členiek zhromaždenia, ktoré vykonala generálna sekretárka s. Ana Maria Olmeda, že delegátky boli ustanovené za vizitátorky, následkom čoho sestry zvolené za náhradníčky sa stali delegátkami. Je to prípad Konžskej provincie, Belgickej, Severoafrickej a Slovinskej provincie. Ďalej dve sestry zvolené za delegátky komunikovali, že si prajú kvôli zdravotným ťažkostiam zrieknuť sa práva účasti na generálnom zhromaždení. Sú to sestry Čínskej provincie a Provincie Albany – New York, a tieto dve sestry boli nahradené zvolenými náhradníčkami.

Naše zhromaždenie je teda zložené zo 184 členiek, 92 delegátok a 92 členiek z úradu. Medzi členky z úradu patrí 13 členiek generálnej kúrie a Matka Juana Elizondo, 76 vizitátoriek, oblastná vedúca a jedna sestra služobnica z Kvázi provincie (K. 87c).

Pridávam, že náš priemerný vek je 57,27 a že 109 zo 184 členiek, ktoré tvoria naše zhromaždenie, sa zúčastňuje po prvýkrát na generálnom zhromaždení.

Teraz sa vraciam ku K. 84 *«zhodnotiť a podporiť vernosť vlastnej charizmy a apoštolskú vitalitu»*; toto vám umožní sledovať nasledovný plán: v prvej časti vám predstavím pohľad na uplynulých šesť rokov a v 2. Časti vám navrhнем niektoré smery, ktoré som zhrnula z úvahy, skúseností generálnej rady pri výzvach, ktorým čelí Spoločnosť

v súčasnosti. Skutočná práca tohto zhromaždenia začne následne vo vašich skupinách, ale prajem si, aby prvky, ktoré vám predstavím o živote za týchto šesť uplynulých rokov a o smeroch, „brázdach“, ceste, sa stali pomocou pre vás všetky.

1. časť: ZHODNOTIŤ

Toto zhodnotenie sa zaraďuje do rámca misie, ktorú ste mi zverili, ale sa teším, že sa môžem spolu s vami vrátiť k významným udalostiam, ktoré z Božej prozreteľnosti poznačili život Spoločnosti v týchto posledných rokoch. Patrí mi tiež úloha predstaviť vám to, čo sestry generálnej rady so mnou, v spojení s generálnou ekonómkou a generálnou sekretárkou, sme sa pokúsili splniť: «*v postoji služby... bedliť, aby bola zachovaná jednota vo vernosti duchu Spoločnosti a poslušnosť generálnemu predstavenému a Cirkvi*», prevezmúc výrazy K. 66a.

Veľmi som ocenila ovzdušie pravdy v láske, jednoty v slobode, ktoré poznačilo prácu generálnej rady. Žili sme v komunite vieru naše poslanie, ktoré je ťažké, žili sme ho v spolupráci a v subsidiarite. Pokúšali sme sa vyvážiť cesty do provincií a práca, ktorá nás čakala tu, v Materskom dome.

Teraz sa vrátim k niektorým udalostiam, ktoré poznačili týchto šesť rokov, viem však, že nevymenujem všetky. Nejde o nové informácie, pretože mnohé z nich vyšli vo forme tzv. „rodinných“ listov. Rozhodla som sa pospájať ich do rôznych rubriík: *služba chudobným, špeciálne zasadnutia generálnej rady, formácia a solidarita*, napokon vás stručne oboznámim o *štatistike*.

SLUŽBA CHUDOBNÝM (začiatok nových diel, projekt DREAM, OSN, IPS)

Začiatok nových misií

Zdá sa mi správne začať službou chudobným pri pohľade na uplynulých šesť rokov. Je to náš dôvod bytia, skutky charitatívnej lásky, ako hovoril sv. Vincent. Vďaka disponibilite sestier a veľkodušnosti provincií anglického jazyka (USA, Veľká Británia, Írsko a Austrália) mohla Spoločnosť v januári 2005 začať misiu na Cookových ostrovoch.

V auguste 2005 odišli do Magadanu (východná Sibír Rusko), dve sestry Krakovskej provincie a jedna sestra z Provincie Los Altos. Táto

provincia začala menovanú misiu v tomto kraji poznačenom Stalinovým gulagom.

V júni 2006 začali tri sestry z Provincií Kongo – Kongo a Madagaskar, novú misiu v Tanzánii, v opustenom severozápadnom kraji tejto krajiny. Zaiste viete, že Nigérijská provincia a Severoafrická provincia začnú čoskoro novú misiu v diecéze Nouna, v Burkina-Faso.

Projekt DREAM

Spoločnosť podpísala v júni 2005 zmluvu s Komunitou Sant'Egidio, kánonicky uznanú za verejné laické združenie, do ktorého v súčasnosti patrí viac ako 50.000 osôb zaangažovaných v evanjelizácii a charitatívnej činnosti v Taliansku a vo vyše 70-tich krajinách. Táto komunita spresnila stratégiu boja proti AIDS, ktorú nazvala DREAM (*Drug Resources Enhancement against Aids and Malnutrition*). Tento projekt Dream spočíva v ošetrovaní tehotných žien nakazených vírusom HIV, aby mohli ubezpečiť, že ich dieťa sa narodí bez tejto choroby. Program zaručuje bezplatný prístup k terapii a obsahuje globálny prístup, ktorý umožňuje zápasit' zároveň s účinkami AIDS, tuberkulózou, maláriou a podvýživou. P. Maloney je koordinátorom projektu DREAM pre dcéry kresťanskej lásky a v súčasnosti tento projekt funguje v Provinciách Mozambik, Nigéria, Kamerun a Keňa (Írska provincia) a v Konžskej provincii. Ide o vynikajúci projekt pre chorých na AIDS v Afrike. Umožňuje formovať sestry a odborný a zdravotnícky personál, ktorý s nimi spolupracuje. Zostáva skutočnou výzvou kvôli veľkému počtu chorých, ktorí ešte nemôžu byť ošetrení kvôli vysokému financovaniu.

OSN

Od 22. januára 2007 nadobudla Spoločnosť štatút poradcu pri Hospodárskej a sociálnej rade OSN /ECOSOC/. Naša spoločnosť je uznaná v tomto rámci za nevládnú organizáciu, ktorá bojuje proti príčinám nespravodlivosti, podporuje celkový rast človeka a nastolenie mieru. Po menovaní sestry Germaine Price ako stálej zástupkyne v sídle OSN v New York sme požiadali tohto roku sestru Patríciiu Connolly (St Louis) o spoluprácu s ňou v New York a sestru Moniku Javouhey (Francúzsko - Juh), aby nás zastupovala v Ženeve. Pripomínam, že Spoločnosť je tiež uznaná aj pri DPI, informačnom oddelení OSN, čím spolupracuje pri všetkých veľkých kampaniach v prospech výchovy, zdravotníctva a pokoja.

IPS

V máji 2004 rozhodla generálna rada vytvoril medzinárodnú projektovú kanceláriu, ktorá je nápomocná provinciám. Táto kancelária prezentuje rôznym nadáciám projekty v prospech našich núdzných bratov a sestier a doteraz financovala viac ako 300 projektov (6 miliónov amerických dolárov).

ŠPECIÁLNE ZASADNUTIA GENERÁLNEJ RADY

Po revízií Konštitúcií a Štatútov, schválených Kongregáciou pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života dňa 25. marca 2004, ktoré sa stali účinnými 29. novembra toho istého roku, zhromaždenie z r. 2003 odovzdalo Spoločnosti vzácny dar. Týmto mám príležitosť poďakovať Matke Elizondo a piatim členkám predchádzajúcej generálnej rady, ktoré sa nachádzajú medzi nami (s. Barrett, s. Giffard, s. Kisu, s. Leitenbauer a s. Neo).

Predtým, ako dlhšie pristavím pri Konštitúciách, musím pripomenúť, že jednou z prvých úloh generálnej rady bolo zostaviť Línie činnosti; táto úloha jej bola zverená na konci GZ 2003. Línie boli vydané v januári 2004 a myslím, že dobre poslúžili Spoločnosti. Všetky sme sa zúčastnili na ich zhodnotení pri príležitosti prípravy tohto GZ 2009.

Potom sme museli prejsť k aplikácii zmien, ktoré boli zavedené do Konštitúcií. Pracovné listy P. Alvarez a P. Quintano veľmi uľahčili prácu formácie, ktorú ste vykonali vo vašich provinciách a myslím si, že pomohli napredovaniu sestier celej Spoločnosti, mali možnosť osvojiť si a prehĺbiť tieto Konštitúcie z r. 2004.

Na generálnu radu nám došli a sme študovali a schvaľovali provinciálne normy na určenie metódy ustanovenia vizitátoriek a provinciálnych radkýň; niekedy sme i navrhovali do nich zmeny.

Tak istom sme študovali provinciálne aplikácie Štatútu 5 (ročné exercície), Š. 20 (spôsob modlitby za zosnulé sestry) a Š. 23b (frekvencia a spôsob návštevy v rodine), ktoré ste nám zaslali ako dodatky k vašim provinciálnym plánom alebo ako provinciálne normy. Štúdium noriem na ich schválenie bolo obohatením, poučením a konštatovali sme vašu vynaliezavosť, kultúrnu rozmanitosť a zároveň jednotu v rámci Konštitúcií.

Ďalšou úlohou generálnej rady bolo študovať a schváliť Príručku pre provinciálnu ekonómku, ktorú pripravila s. Rita Ferri, generálna

ekonómka; ďalej Príručku pre provinciálnu sekretárku pripravenú s. Anou Mariou Olmedou, gen. Sekretárkou. Pri príprave oboch boli vytvorené pracovné skupiny, ktoré im pomáhali v práci. Tieto dve príručky sú jasné, presné a určené ako pomôcky pri vašej správe provincií.

V blízkej budúcnosti dostanete Sprievodcu počiatočnou formáciou; táto príručka bola zrevidovaná podľa Konštitúcií z č. 2004.

Generálna rada tiež veľa pracovala nad Príručkou pre vizitátorku a jej radu a nad Príručkou pre sestru služobnicu. Práca nad týmito dvomi dokumentmi dobre pokročila, ale vyžaduje si ešte niektoré konečné úpravy pred ich vydaním. Tak prebieha revízia nad Poučením o sľuboch.

«Osobitné štatúty pre Materský dom v Paríži a Dom Maria Immacolata v Ríme» (Kvázi provincia) boli úplne prepracované a prispôsobené Konštitúciám 2004. Tieto Štatúty schválil P. Maloney v júni 2005 na tri roky „ad experimentum“. Zhromaždenie Kvázi provincie ich prehodnotilo a generálna rada zrevidovala ešte raz v máji 2009.

Zdá sa mi dôležité zdôrazniť odvahu viacerých provincií, ktoré s ohľadom na znamenia čias a v dialógu so sestrami sa rozhodli vydať sa na cestu priblíženia sa s druhými provinciami. Môžem citovať napríklad provincie v USA. Generálna rada schválila ich plán a so záujmom ho sprevádza. Bezpochyby ďalšie provincie ich budú nasledovať.

FORMÁCIA

Okrem zvyčajných päť vincentských sesíí – vždy majú veľký úspech – boli organizované v Materskom dome dlhšie sesie, ktoré podporili prehĺbenie charizmy, dokumentov Zakladateľov a vincentskú spiritualitu pre skupiny sestier anglického jazyka z Ázie, francúzskej a anglicky hovoriace skupiny z Afriky, skupiny španielskeho jazyka z Južnej Ameriky a skupiny portugalského jazyka (Brazília a Portugalsko). Pre sestry anglického jazyka z USA, Veľkej Británie, Írska a Austrálie bola tiež zorganizovaná vincentská sesia na deväť mesiacov, ktorá je ponorením do spirituality našich Zakladateľov a štúdium aktuálnosti charizmy.

V septembri 2005 sa konala v Materskom dome sesia pre sestry, ktoré pôsobia medzi migrantmi a vystaňovalcami.

P. Javier zorganizoval v r. 2006 a 2008 dve sesie pre novovymenovaných provinciálnych direktorov. Napokon treba tiež

spomenúť sesiu pre novoustanovené vizitátorky v máji 2005 a v máji 2006 stretnutie vizitátoriek v období medzi dvomi zhromaždeniami.

Materský dom hostil aj medzinárodné exercície, viaceré stretnutia organizované jednotlivými provinciami, ako Holandsko, Taliansko, Španielsko, Francúzsko a nezabúdam ani na Medzinárodné zhromaždenie Vincentskej mariánskej mládeže.

Medzinárodné misionárske centrum existuje vďaka disponibilitě sestier, ktoré žiadajú ísť do misií a ktorým dovolíte do nich odísť. Od posledného GZ bolo poslaných do misií 25 sestier. Centrum je pružné, je v službe Spoločnosti, aby mohla odpovedať na rôzne potreby: príprava na poslanie do misií Ad Gentes, príprava na poslanie do určenej misie.

SOLIDARITA

Solidarita medzi provinciami je rozlišovacím znakom Spoločnosti, ale vývoj vo svete ukázal, že táto solidarita je ešte potrebnejšia. Všetky sme pocítovali prírodné katastrofy, ktoré zasiahli tú či onú provinciu, počnúc zemetrasením v Bam v Iráne až po zemetrasenie v Abruzzes v Taliansku na začiatku apríla t. r., nezabúdajúc na katastrofálne tsunami na Vianoce 2004, zemetrasenie v Pisco, kde zomreli dve sestry: Antonieta Perla a Elizabeth Oré počas eucharistickej slávnosti 15. augusta 2007. Mohli by sme tiež pripomenúť hurikány Mič a Katrina, zosuvy pôdy na Filipínach, záplavy a sopečné výbuchy. Je treba tiež spomenúť vojny, hlad, prenasledovania a ďalšie situácie krajnej biedy, ktoré sme zdieľali s našimi sestrami z Libanonu, Eritrey, Konga, Kolumbie, Venezuely, Indie a s mnohými ďalšími.

Modlitba, personálna pomoc, deľba materiálnych zdrojov, povzbudivé posolstvá konkretizovali túto solidaritu medzi nami, otvorili nám srdce a viedli nás k radosti, že smieme aspoň trochu spoločne niesť utrpenie sveta.

ŠTATISTIKA

Na konci môjho výkladu dostanete detailný výťah so štatistikou podľa kontinentov, ale teraz vám podám globálne čísla týkajúce sa celej Spoločnosti. V roku 2003 mala Spoločnosť 22 137 sestier, v roku 2009 má 19 436 sestier, čo je o 2 701 menej. Tento rozdiel vysvetľuje nasledovnú realitu: bolo 770 vstupov a 2904 úmrtí, ku ktorým je potrebné nanešťastie pridať i odchody, a to 567 sestier, z toho 128 seminárskych sestier a 174 sestier bez sľubov po prvýkrát.

Percento odchodov zostáva to isté: 0,48%, je dokonca trochu nižšie. Ale odchod toľkých sestier v počiatočnej etape formácie kladie otázku. Kladiem z nich, ale bude potrebné prehĺbiť analýzu. Etapy predchádzajúce seminár, t. j. je dobre zorganizovaná kandidatura a postulát? Je zabezpečená formácia formátoriek (formátoriek v striktnom význame slova a sestier služobníc)?

Za týchto šesť rokov mnohé sestry Materského domu odišli do večnosti: dovoľte mi osobitne spomenúť diskrétny odchod Matky Chiron 13. augusta 2003. Mala som privilégium byť pri nej až do konca a vidieť ju odísť pokojne, šťastnú zo stretnutia so svojím Pánom a Pannou Máriou.

Opis týchto šiestich rokov nebol vôbec vyčerpávajúci, čo som povedala (mohla som hovoriť o zmenách, ktoré nastali vo formácii sestier v kontinentálnej Číne), ale nemôžem ho ukončiť bez zmienku milostí, ktoré Spoločnosť prijala blahorečením sestry Rozálie Rendu (november 2003), sestry Lindalvy Justo de Oliveira (december 2007), s. Giuseppiny Nicoli (február 2008) a s. Marty Wieckej (máj 2008). S radosťou som vám tiež oznámila, že v októbri t. r. preskúma Komisia teológov v Ríme kauzu skupiny španielskych mučeníc, sestry Jozefy Martinez Perez a jej dvanástich spoločníčok, umučených v r. 1939.

Všetky – a mnohé ďalšie – vedeli odpovedať na výzvy ich čias a naplno žiť charizmu Spoločnosti. Nepochybujem, že nám pomáhajú v našom úsilí o vernosť tejto charizme.

2. časť:

PODPORIŤ VERNOSŤ VLASTNEJ CHARIZME A APOŠTOLSKÚ VITALITU

Práve sme videli, ako Duch Svätý pôsobil v Spoločnosti počas týchto šesť posledných rokov. V druhej časti sa budeme pýtať, ako môže toto zhromaždenie povzbudiť Spoločnosť ísť vpred.

Vrátim sa preto k niektorým bodom, ktoré zaujali pozornosť generálnej rady a rozhodla som sa prezentovať ich ako **výzvy k obráteniu**.

NEPRISPÔBUJME SA TOMUTO SVETU, ALE PREMEŇME SA... (porov. Rim 12, 2)

Logo, ktoré sprevádza tému nášho zhromaždenia, *Proroctvo a nádej, teraz a všade* prekrýva pečať Spoločnosti a zemeguľu...

symbol lásky Krista prítomného vo svete a pri službe, ktorú konajú DKL v mene Krista uprostred tohto sveta, podľa charizmy ich zakladateľov.

V r. 1966 a 1968 sa obrátila Matka Guillemin na Spoločnosť týmito slovami:

«Ak nie sme rozhodne dcérami kresťanskej lásky so všetkým, čo tomto predstavuje, t. j. mať ducha modlitby, vzájomnú lásku, žiť zriekanie, zmysel pre druhých, disponibilitu pre ich potreby, v radosti, potom nemáme čo povedať ľuďom, ktorí keď sami nenachádzajú odpoveď Boha na ich problémy, očakávajú ich od nás» (1. januára 1966).

«Je podivné konštatovať, že často použitie technologických prostriedkov a sociálnych inštitúcií v službe človeku, odpovedajúc vo väčšine na jeho potreby, ho neprestáva utláčať, zvyšuje jeho dojem odosobnenia, samoty a zakrýva mu pohľad na Boha. Uprostred tohto všetkého je naším dôvodom existencie – ktorý nie je viac zvyčajne samotnými skutkami motivovaný ktorí laici tak isto dobre vykonávajú ako my – naším dôvodom existencie je stelesniť kresťanskú lásku» (2. Február 1968).

Tieto dôrazné vety nestratili nič na svojej sile ani po viac ako 40 rokoch, dokonca sú teraz presnejšie, ako predtým, lebo spoločnosť sa stala sekularizovanou mimoriadnou rýchlosťou a to na všetkých kontinentoch. Dnes viac ako nikdy predtým sme v nebezpečenstve, že už nemáme čo povedať ľuďom a niekedy ani nevieme, ako stelesniť lásku, pretože sme stratili našu mobilitu, sme zasiahnuté apoštolskou strnulosťou a zaslepenosťou... Strnulosťou, keď sa nám nedarí žiť v disponibilitate a pružnosti prispôsobenia a zmeny v našom spôsobe služby; zaslepenosťou, keď sa púšťame do nových služieb bez toho, aby sme sa dívali, kde sú priority...

Rada by som tu prevzala slová z príhovoru Pápeža Benedikta XVI. pre generálnych predstavených v r. 2006 v Ríme: *«Sekularizovaná kultúra prenikla ducha a srdcia niektorých zasvätených osôb, ktorí v nej vidia formu otvorenosti voči modernosti a jeden zo spôsobov prístupu k súčasnému svetu»*. V tom istom príhovore Pápež povedal: *«Zasvätení muži a ženy sú povolání byť vo svete hodnoverným a žiarivým znamením Evanjelia a jeho paradoxov, bez prispôsobovania sa mentalite tohto storočia, ale stáťou premenou a obnovou svojho záväzku, aby mohli rozlišovať Božiu vôľu, čo je dobré, milé a dokonalé (porov. Rim 12, 2) »*.

KTO INÝ NÁM MÔŽE POMÔČŤ V TEJTO ÚLOHE, AK NIE DUCH SVÄTÝ, KTORÝ PRICHÁDZA NA POMOC V NAŠEJ SLABOSTI? (porov. Rim 8, 26)

Encyklika „*Dominum et Vivificantem*“ Pápeža Jána Pavla II. nám predstavuje Ducha Svätého ako duchovného sprievodcu Cirkvi, Božieho ľudu cez stáročia: *«To "naučí" a "pripomenie" neznamená iba, že svojím vlastným spôsobom bude ďalej povzbudzovať k rozširovaniu evanjelia spásy, ale aj to, že im bude pomáhať pochopiť správny zmysel obsahu Kristovho posolstva a zaistí mu kontinuitu a totožnosť uprostred meniacich sa podmienok a okolností. Duch Svätý teda spôsobí, že v Cirkvi bude stále trvať tá istá pravda, ktorú apoštoli počuli od svojho Učiteľa»* (č. 4).

V čísle 60 čítame podobne: *«Keď pod vplyvom Parakleta ľudia — či už ako osoby alebo spoločnosti — objavia tento božský rozmer svojho bytia a života, sú schopní oslobodiť sa od rozličných determinizmov, pochádzajúcich hlavne z materialistických základov myslenia, praxe a príslušnej metodológie. V našej dobe sa týmto činiteľom podarilo preniknúť až do vnútra človeka, do tej svätyne svedomia, kam Duch Svätý neprestajne vnáša svetlo a silu pre nový život podľa "slobody Božích detí".»*

Duch Svätý, ako vieme, sprevádzal našich Zakladateľov. Podľa sv. Vincenta, len pozornosť k Duchu Sv. môže zaistiť prispôbenie sa času, miestam, najrozmanitejším potrebám, tvorivosť pri stretnutí sa s akoukoľvek formou chudoby, stálu obnovu voči pokušeniu utiekať sa k nerušenému úkrytu a napokon k skutočnú komúniu s chudobnými.

Sv. Vincent mal zvyk zverovať svoje dcéry Duchu Sv., a sestram poslaným do Cahors v r. 1658 povedal: *«Chodte teda, drahé dcéry, v tej dôvere, že Duch nášho Pána bude s vami»* (Coste X, 581).

26. mája 1659 napísala sv. Lujza sestre Jane Delacroix do Châteaudun: *«Proste Boha za Spoločnosť, aby jeho dobrota vyliala svojho Svätého Ducha na všetky a na každú zvlášť, aby mu tak boli naozaj verné»* (L. 621).

Naše Konštitúcie to preberajú na mnohých miestach: *«Evanjeliové čnosti pokora, jednoduchosť a láska sú cestou, po ktorej sa dcéry kresťanskej lásky nechávajú viesť Duchom Svätým»* (K. 13). Dcéry kresťanskej lásky *«sa snažia byť vnímavé na vnuknutia Ducha Svätého a sú presvedčené, že sa stanú nástrojmi jeho pôsobenia v miere svojej vernosti. Svätá Lujza de Marillac si priała, aby*

Spoločnosť závisela od Ducha Svätého, a tak mohla uskutočňovať úmysel otca a vydávať svedectvo o vzkriesenom Synovi» (K. 17c).

Obrátenie žiadal úplnú zmenu, premenu vychádzajúcu zvnútra osoby: «*A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás; odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa.*» (Ez 36, 26). Osoba, ktorá konvertovala, sa znovu narodila, vidí všetky veci vo svetle súcitnej Božej lásky.

Počas zhromaždenia je naším sprievodcom Duch Svätý, je prítomný uprostred nás, tvorí všetky veci nové. Je to hodina Ducha Svätého, hodina, kedy ho máme počúvať, nechať sa ním premeniť, tak ako apoštolí...

Sme zodpovedné za to, aby sme využili túto príležitosť a použili bohatý materiál, prýščiaci zo Spoločnosti a sústredený v syntéze, a ešte možno viac všetko, čo sa zrodí pri našich diskusiách, práci v skupinách, našich úvahách nad syntézou...

NEDOSTALI STE DUCHA BOJAZLIVOSTI.... (porov. 2 Tim 1, 7)

Čísla, ktoré som vám predstavila by nás mohli znepokojovať, ale moja starosť nie je v tejto rovine. Naopak, som si istá, že je rozhodujúce, aby sme sa pýtali, či zodpovedáme dobre nášmu poslaniu v Cirkvi, či sme nenechali oslabiť v nás, v našich komunitách, v našej službe soľ charizmy. Táto otázka platí pre nás všetky. Povedala som vyššie, že sekularizácia neušetrila ani jeden kontinent, dokonca každú provinciu, či už je tam veľa povolání alebo málo; všade existuje riziko, že sa „rozpustíme“ do humanitárneho prúdu, že oslabíme radikálnosť nášho rozhodnutia slúžiť našim pánom a učiteľom, chudobným, že nebudeme blízko svetu vylúčených.

TAM, KDE JE DUCH PÁNA, TAM JE SLOBODA (porov. 2 Kor 3, 17)

Otvoriť sa Duchu Svätému osobne a komunitne, aby sme znovu našli prorocké gestá chudoby v štýle života, v našom spôsobe služby, aby sme znovu našli pravú disponibilitu srdca, ktorá umožňuje sestre nedať ničomu prednosť pred službou Ježišovi Kristovi.

Otvoriť svoje srdcia Duchu Svätému, aby sme sa obrátili... Ako premeniť na najkonkrétnejšie gestá našu lásku k chudobným, naše rozhodnutie nezvyknúť si na biedu, na nerovnosť? Duch je nám vždy na pomoci, bude inšpirovať každú z nás, bude prítomný v našich dialógoch, aby nám pomohol znovu nájsť naše pravé miesto v súčasnej spoločnosti.

Z druhej strany nám Konštitúcie, ktoré sme zrevidovali a ktoré *nás majú oslobodiť pre lásku*, navrhujú dostatočne jasné a pružné pravidlo života, ktoré nám umožní používať celú našu predstavivosť v prospech chudobných. Ak ich znovu čítame vo svetle Ducha Svätého, spoznáme v nich, ako sú v nich dobre zdôraznené prorocké znamenia, svedectvá nádeje, ktoré potrebuje svet a ktoré zvlášť očakáva od nás. Použijem niekoľko príkladov:

➤ **Ohlasovanie radostnej zvesti o spáse**

Pozrime sa, ako to vyjadrujú Konštitúcie: *«Spoločnosť má v Cirkvi účasť na univerzálnom poslaní spásy podľa charizmy Zakladateľov»* (K.1a) a *«Sestry sa usilujú zjavovať Pána chudobným ohlasovaním evanjelia otvorene tam, kde je to možné, vždy však svojím životom»* (K. 24b)

Pýtam sa, či telesná a duchovná služba zostávajú spojené pri vykonávaní našej služby tak, ako sú v radách sv. Vincenta a sv. Lujzy? Možnože potrebujeme prekonať určitý ľudský rešpekt, keď hovoríme o Bohu, možnože naše srdce nehorí dostatočne láskou ku Kristovi, aby ho vyžarovalo a odovzdávalo druhým?

➤ **Obhajoba a podpora kultúry života**

Dcéry kresťanskej lásky *«otvorene vyjadrujú úctu k ľudskému životu, sú za jeho ochranu vo všetkých fázach, ako aj za právo na pokoj pre všetkých ľudí a národy. Odkrývajú situácie vykorisťovaných a zaznávaných ľudí»* (Š. 8c).

Úcta k ľudskému životu, dar Boží, či nás to neinšpiruje k nekonečnej láske v sprevádzaní ľudí, ktoré poskytujeme ľuďom v záverečnej fáze života a im blízkym?

➤ **Obhajoba zaznávaných ľudí a zanietenosť za spravodlivosť**

«Angažujú sa v sociálnej oblasti, aby sa zmenili nespravodlivé štruktúry, ktoré zapričiňujú chudobu» (K. 24e).

V tejto oblasti máme ešte veľké pole neorané; kresťanská láska podľa Kompendia sociálneho učenia Cirkvi v č. 207 je *«sila schopná vzbudzovať nové cesty, ako čeliť problémom súčasného sveta a hlboko obnoviť zvnútra štruktúry, sociálne inštitúcie a právnické normy»*.

➤ **Svedectvo lásky**

« *Sestry sa môžu spoločne modliť a viesť duchovné rozhovory s inými ľuďmi v priateľskom a srdečnom ovzduší*» (Š. 22). Je to pekná možnosť, ako znížiť múry, ktoré ochraňujú naše komunitné pohodlie, ako sprítomniť okolo nás charizmu lásky.

➤ **Spolupráca**

« *Sestry spolupracujú s inými ľuďmi lojálne, v duchu delby a praktizovaním hodnôt, o ktoré sa usiluje Spoločnosť. Spolupráca so súkromnými alebo štátnymi inštitúciami im umožňuje lepšie slúžiť a vydávať širšie evanjeliové svedectvo... Vernosť počiatkom Spoločnosti ich podnecuje k spolupráci s rôznymi vetvami vincentskej rodiny a k povzbudzovaniu mládeže i dospelých, aby sa zapájali do služby najbiednejším*» (Š. 9a, c).

Niektoré výrazy sú veľmi silné. Všimli ste si napr. ako Š. 9a kvalifikuje spoluprácu so súkromnými a štátnymi inštitúciami? *Umožňuje im lepšie slúžiť a vydávať širšie evanjeliové svedectvo*. Niektoré z vás by mohli pridať, že táto spoluprácu niekedy spôsobuje aj veľké bolesti hlavy a komplikácie... nepopieram, ale riešenie je možno v tom, aby sme sa naučili skutočnej spolupráci, ktorá rešpektuje našu charizmu. Nejde o zápas zo všetkých našich síl, aby sme si udržali vedenie našich diel. Musíme sa pýtať, či služby, zaiste užitočné, ktoré vykonávajú sú evanjelizujúce a prorocké. V každom prípade nemôžeme delegovať vykonávanie lásky.

Takto by sme mohli pokračovať v príkladoch. Vybrala som tie, ktoré sa týkajú našej služby, ale svedectvo nášho spoločného života, života modlitby, sú tiež znamením prítomnosti Ducha, po ktorom túžia naši súčasníci. Potrebuje tento sesterský život v spoločenstve, život modlitby obrátenie? Sú dobre zakotvené v láske ku Kristovi? Nemali by sme zájsť hlbšie?

Zostrime našu schopnosť rozlišovať a hľadať Božiu vôľu s našimi sestrami v komunite viery. Cvičiť sa v láske začína modlitbou, potom úvahou o našej službe, aby sme si znovu osvojili v praxi oslobodzujúci dynamizmus lásky, charitatívnej lásky, podľa Evanjelia a podľa sv. Vincenta a sv. Lujzy.

Obnovme tiež svoju schopnosť kontemponovať Krista «*v srdci a v živote chudobných, kde stále pôsobí jeho milosť, aby ich posväcovala a zachraňovala*» (K.10a). naučia nás byť znamením evanjeliového života prístupného ľudstvu, ktoré smáďi po Bohu, citlivého na prejavy a skutky dobroty, lásky, nezištnej pomoci, ľudstvu, ktoré často odmieta Boha, ale túži po spravodlivosti a bratstve.

Hospodárska kríza, ktorou prechádzame a bieda, ktorú vytvorila na všetkých kontinentoch, nás oslovuje, nás vedie k tomu, aby sme sa neusalašili v našich výberoch, zvykoch, spôsoboch myslenia. Sme účastní úpadku systému, založeného na zákone zisku, na umelo podporovanom konzumizme, bez rešpektovania stvorenia. Je to tiež kríza systému, ktorý vytvára opomenutých ľudí. Volanie sv. Vincenta je stále aktuálne: *«chudobní, ktorí nevedia kam majú ísť a čo majú robiť, ktorí už trpia a ich počet narastá každým dňom; títo chudobní sú mojou ťarchou a bolesťou»* (Collet, 1, 479).

DOSTANEME SILU DUCHA SVÄTÉHO, KTORÝ NA NÁS ZOSTÚPI (porov. Sk 1, 8).

Prosme Ducha Svätého:

- o vodu, ktorá umyje náš pohľad, očistí naše srdcia zaplnené neužitočnými starosťami, aby tak Boh mohol zabrať celý priestor,
- o olej, ktorý spružní ochromené kĺby, uzdraví našu vysilenosť, náš nedostatok disponibilít a odvahy slúžiť chudobným,
- o oheň, ktorý spáli prekážky, ktoré sme postavili v našom komunitnom živote, aby sme si tak uchránili našu nezávislosť a vyhli sa väčšiemu zapojeniu sa do sesterského života.

AK ŽIJEME V DUCHU, PODĽA DUCHA BUDEME AJ KONAŤ A KRÁČAŤ (porov. Gal 5, 25)

Ide o obnovu misionárskeho nadšenia..., zanietenej lásky k Bohu, k chudobným. Celý náš život je misiou a pre misiu, bez ohľadu na náš vek, funkciu, službu. Všetky sme zodpovedné za to, ako prispievame svojimi silami k misii Spoločnosti (porov. K. 35a).

Od posledného GZ prišlo pomáhať do Materského domu 52 sestier a 23 prišlo do Prekladateľského centra, generálneho sekretariátu alebo generálneho ekonomátu. Takto je v Materskom dome 28 národností. Okrem toho bolo 25 sestier poslaných do misií Ad Gentes z Medzinárodného misionárskeho centra a ďalšie išli zabezpečovať krátkodobé služby do jednotlivých provincií...

Je to veľa a z celého srdca vám za ne ďakujem, ale... ale je to tiež dosť málo! Poznám aspoň šesť vizitátoriek v tejto sále, ktoré zúfalo hľadajú pomoc dočasným poskytnutím sestier. Potrebujú sestry, aby nemuseli zatvoriť diela, ktoré sú veľmi dôležité pre život našich núdznych bratov a sestier, aby nemuseli opustiť služby v krajinách, kde sú kresťania zastúpení v nízkom počte, dokonca ich prítomnosť je

ohrozená. Prajme si, aby tento misionársky oheň zostal v Spoločnosti zapálený!

V NÁDEJI SA RADUJME, V SÚŽENÍ BUĎME TRPEZLIVÉ, V MODLITBE VYTRVALÉ
(porov. Rim 12, 12)

Radostné a evanjeliové svedectvo našich miestnych komunít je čitateľným znakom prítomnosti Ježiša Krista, ktoré milujeme a ktorému slúžime v chudobných, je silným znakom krásy a aktuálnosti nášho povolania (porov. K. 59). Pápež Ján Pavol II. vyjadril tú istú myšlienku vo Vita Consecrata: *«Dnešný svet, v ktorom akoby boli Božie stopy často zotreté, naliehavo potrebuje rozhodné prorocké svedectvo zasvätených osôb... Už samo bratské spolunažívanie je prorockým činom...»* (č. 85).

Odvážme sa navrhnúť zaangažovanie! Nech naša pastorácia povolání je dobre umiestnená v širšom rámci pastorácie mládeže. Niekedy je terén, kde bolo zasiate dobré zrno slova, obložené novými prekážkami, ale kľúčivá sila semena nie je preto zmenšená, preto je potrebné neúnavne prehlbovať brázdy!

Z á v e r

Lebo nás ženie Kristova láska, keď si uvedomíme, že jeden zomrel za nás (porov. 2 Kor.5, 14)

Iste si spomínate na vetu, ktorú režisér Ján Anouilh vložil na pery kancelára Séguier vo filme Pán Vincent: *«Kresťanskú lásku, to vy ste ju vymysleli. Predtým to bola len čnosť a bolo to veľmi dobré... Ale vy ste mali veľkolepé idey, obrátili ste na ruby alebo a zem... Pred vami, Pane, boli tiež chudobní, ale nebránili slušným ľuďom v spánku. Teraz sú všade. Na môj veru, dalo by sa povedať, že ste ich vymysleli!»*.

Bolo by dobré, aby nám vyčítali to isté, že Spoločnosť v súčasnosti nemôže byť oddelená od chudobných, aby vyžarovala teraz a všade charizmu kresťanskej lásky!

Chudobných budete mať vždy medzi sebou, povedal nám Ježiš, ale kiež by sme mohli horieť apoštolskou horlivosťou sv. Vincenta a sv. Lujzy, milovať ich, byť im blízko, slúžiť im láskavo a úctivo, vypovedať vhod či nevhod nespravodlivosť, pre ktorú trpia!

Uzatváram tento náhľad na život Spoločnosti uistením, že Duch Svätý, ktorý sprevádza naše zhromaždenie, urobí viac, ako si môžeme predstaviť a obraciam sa k Panne Márii, ako to urobila sv. Lujza počas svojej púte do Chartres, ktorú som pripomenula na začiatku nášho príhovoru:

«Keď som si uvedomila, ako sa prostredníctvom svätej Panny splnilo Božie prisľúbenie ľuďom a tajomstvom vtelenia sľub svätej Panny, prosila som pre Spoločnosť takú istú vernosť pre zásluhy krvi Božieho Syna, Syna Panny Márie. Tiež aj pevné spojenie srdc všetkých sestier, aby tak uctievali jednotu troch Božských osôb»
(Duchovné spisy, 120)

S. Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

V

Voľby

Voľba Generálnej predstavenej

Turíčny pondelok, 1. júna 2009

Členky zhromaždenia zídene s Pannou Máriou vo Večeradle vrúcne prosili o svetlo Ducha Svätého počas exercícií, ktorými sa pripravovali na túto veľkú udalosť pre celú Spoločnosť.

Na turíčny pondelok, 1. júna, začali deň eucharistickou slávnosťou, ktorú slúžil Otec Gregory Gay. Vo svojej homílii generálny predstavený rozvinul evanjelium toho dňa a pripomenul, aké je poslanie generálnej predstavenej v situácii Spoločnosti, Cirkvi a súčasného sveta (porov. s. 27).

Zhromaždenie potom pristúpilo k voľbe generálnej predstavenej, ktorou sa stala:

Sestra Evelyne FRANC

bola nanovo zvolená na ďalších šesť rokov.



Generálna predstavená sa dala k dispozícii celej Spoločnosti a vyslovila svoju dôveru v milosť Božiu, pomoc Otcov Gregory Gay a Javiera Alvareza a spoluprácu všetkých sestier.

Zvon Materského domu oznámil správu a všetky sestry domu sa zišli v záhrade pri konferenčnej sále, aby vyjadrili našej generálnej predstavenej svoju lásku, vďaka a uistenie o našich modlitbách. Telefónom, faxom, emailom sa správa veľmi rýchlo rozšírila do všetkých provincií vo svete.

Voľba generálnej predstavenej

Homília Otca Gregory Gay

Svätodušný pondelok, 1. júna 2009

Božie slovo, o ktorom celá Cirkev dnes uvažuje (Tobiáš 1, 1a ; 2, 1-9; Marek 12, 1-12), sa veľmi hodí pre voľbu generálnej predstavenej, ktorá sa bude konať po Eucharistii. Dovoľte mi, aby som sa vyjadril o ňom.

Prvé čítanie je vybrané z knihy, ktorá opisuje príbeh Tobiáša, Božieho muža, ktorý sa celkom venoval modlitbe a ako sme počuli, chudobným. Povedal synovi, aby vyšiel a pokúsil sa nájsť chudobného muža a priviedol ho s ním, aby mohol s nimi stolovať. Obraz deľby jedla je symbolický výraz, ktorý je veľmi častý a obsažný vo Svätom písme. Keď stolujeme s chudobnými, zaväzujeme sa zdieľať s nimi to najhlbšie z nášho bytia.

V čítaní ďalej vidíme, ako Tobiáš prejavuje svoju empatiu s biedou chudobných. Jeho syn mu hovoril o mužoch, ktorí boli zabití. Tobiáš plače, ide rukami vyhlíbiť zem a pochováva mŕtvu osobu. Týmto sa veľmi vystavuje nebezpečenstvu, lebo občianske vrchnosti zakázali ľuďom z Tobiášovho rodu vykonávať tento veľmi dôstojný úkon pochovávanía mŕtvych.

V Markovom evanjeliu sme počuli podobenstvo o viniči a o stálom nebezpečenstve, ktorému čelili služobníci pána vinice a o spôsobe, akým dokonca i syn vlastníka vinice bol zabitý vinohradníkmi. Čo vám môžu povedať tieto čítania teraz, vo chvíli, kedy pripravujete svojho ducha a srdce na intenzívne počúvanie

Ducha Svätého a máte čistý úmysel vo chvíli, kedy chcete zvoliť svoju generálnu predstavenú?

Generálna predstavená, ktorú máte zvoliť, je povolaná ako Tobiáš byť osobou, ktorá sa bude venovať modlitbe, bude dôverovať Prozreteľnosti, mať otvorené srdce, aby si prosila múdrosť, chápacosť a súcitiť. So všetkými sestrami Spoločnosti musí hľadať chudobným a priviesť ich k jej stolu. Inými slovami, zvoláva Spoločnosť žiť solidaritu s tými, ktorí sú na okraji spoločnosti, ktorí sú marginalizovaní, aby mohli i oni zasadiť za jej stôl a zdieľať život v hojnosti, ktorú Boh dáva všetkým svojim deťom.

Ako Tobiáš prejavíť empatiu s biedou chudobných, ktorí boli zabití, generálna predstavená musí tiež sa usilovať chápať biedu osôb, ktorí žijú v chudobe. S celou Spoločnosťou musí chcieť sa vystaviť aj nebezpečenstvám, navzdory tomu, čo si druhí budú o nich myslieť, navzdory odporu, ktorý svet stavia tým, ktorí sa zaujímajú o chudobných.

Ako v Evanjeliu, i generálna predstavená je povolaná byť inou služobníčkou v Božej vinici nášho Otca, služobnicou, ktorá je rozhodnutá vziať na seba riziká z lásky k Božiemu kráľovstvu. Je povolaná byť služobnicou, ktorá nasleduje Služobníka služobníkov, Ježiša Krista. Keď tak koná, vkladá celú svoju dôveru do kameňa, ktorý stavitelia zavrhnú a ktorý sa stal kameňom uholným. Ježiš je Služobník služobníkov. Hovoril k tým, ktorí ho prorocky počúvali. Používal reč, ktorú mohli pochopiť, hovoril im v podobenstvách, ale hovoril im vždy pravdu.

Prosíme, aby Duch Svätý vám pomohol vybrať takú generálnu predstavenú, ktorá bude ako Ježiš, prorockou služobnicou, ktorá bude hovoriť jednoducho, ale rozhodne, ktorá bude vždy vedená pravdou a bude ju rozhodne hľadať a ohlasovať svojim životom.

Prosíme Pána Ježiša v tejto Eucharistii, ktorú slávime zidení okolo jeho stola a v srdci nesíme chudobných, aby nám dal potrebnú jednoduchosť pre zvolenie ženy, ktorá vás bude viesť v modlitbe k solidarite s chudobnými, k empatii k ich biede a ktorá bude chcieť podstúpiť i riziká; ženu, ktorá bude prorockou služobnicou, živým svedkom pravdy.

P. Grégory GAY,
generálny predstavený

VOL'BY

Voľba generálnych radkýň a generálnej asistentky

Obežník gen. predstavenej, s. Evelyne Franc
Pre všetky dcéry kresťanskej lásky
Paríž, 9. a 11. júna 2009

S radosťou Vám oznamujeme, že v pondelok, 8. júna 2009 zvolilo generálne zhromaždenie tieto generálne radkyne:

| | |
|---|------------------------|
| s. Kathleen APPLER | americkej národnosti |
| s. Christa BAUER – znovu zvolená | rakúskej národnosti |
| s. Žofia DANIŠČÁKOVÁ – znovu zvolená | slovenskej národnosti |
| s. Madeline HARA | japonskej národnosti |
| s. Neghesti MICHAEL | eritrejskej národnosti |
| s. Rosa Maria MIRO MIRO – znovu zvolená | španielskej národnosti |
| s. Rosa Maria NAPOLITANO | talianskej národnosti |
| s. Françoise PETIT | francúzskej národnosti |
| s. Marlene Terezinha ROSA – znovu zvolená | brazílskej národnosti |
| s. Iliana SUAREZ PEREZ | kubánskej národnosti |

11. júna 2009 generálne zhromaždenie zvolilo:

Sestru Rosu Mariu MIRO MIRO

za generálnu asistentku Spoločnosti.



V

V spojení
s Církvou

Ctihodnej Matke Evelyne Franc,
generálnej predstavenej Spoločnosti
Dcér kresťanskej lásky svätého Vincenta de Paul

ŠTÁTNY SEKRETARIÁT

SPRÁVA PRE VŠEOBECNÉ ZÁLEŽITOSTI
č. 116.755

Z Vatikánu, 16. mája 2009

Pri príležitosti Generálneho zhromaždenia Spoločnosti dcér kresťanskej lásky svätého Vincenta de Paul sa Pápež Benedikt XVI. sa obrátil na všetky účastníčky srdečným pozdravom a uistil ich o svojej vrúcnej modlitbe za dobrý priebeh ich prác.

V čase, keď sa Spoločnosť pripravuje osláviť tristo päťdesiat rokov od úmrtia svätého Vincenta a svätej Lujzy de Marillac, je téma vášho zhromaždenia: Proroctvo a nádej, teraz a všade, pre každú dcéru kresťanskej lásky naliehavým pozvaním odvážne sa pustiť do počúvania Ducha Svätého a rozšíriť priestor svojho srdca. Nech prorocký dych, ktorý vám bol zverený vašimi Zakladateľmi, vás pobáda napredovať odvážne a tvorivo v materiálnej a duchovnej službe

najnúdznejším ľuďom našej spoločnosti! V súčasnom ťažkom hospodárskom a sociálnom kontexte sveta, ktorý sa niekedy dramaticky dotýka najchudobnejších krajín, vás Pápež povzbudzuje, aby ste boli osobitne pozorné a viedli vo vašich sesterských komunitách život založený na láske, pokore a jednoduchosti, čnostiach, ktoré vaši zakladatelia vám odovzdali a ktoré zostávajú stále veľmi aktuálne pri konkrétnom prejave Pánovej lásky voči ľuďom v núdzi. Nech celé vaše bytie je tak oživujúcim zdrojom nádeje a pokoja pre svet, ktorý ho tak veľmi potrebuje!

Svätý Otec vás všetky zveruje do materskej ochrany Panny Márie, Matky Spoločnosti a na príhovor svätého Vincenta a svätej Lujzy s láskou udeľuje svoje apoštolské požehnanie generálnej predstavenej, sestre Evelyne Franc, členkách Generálneho zhromaždenia, ako i všetkým dcéram kresťanskej lásky a osobám, ktorým vo svete veľkodušne slúžia.

Kardinál Tarcisio Bertone
Štátny sekretár Jeho Svätosti

NÁVŠTEVA J. EM. KARDINÁLA FRANCA RODE, CM,

*PREFEKTA KONGREGÁCIE
PRE INŠTITÚTY ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA
A SPOLOČNOSTI APOŠTOLSKÉHO ŽIVOTA*

Homília Kardinála Franca Rode
Materský dom, 25. máj 2009

V pondelok 25. mája 2009 slúžil slávnostnú Eucharistiu Kardinál Franc Rodé, CM, Prefekt Kongregácie pre Inštitúty zasväteného života a Spoločnosti apoštolského života. Vo svojej homílii vyzval sestry zhromaždenia, aby sa dívali a prijímali novými očami na druhy chudoby súčasného sveta a aby čelili výzvam súčasného sveta.

Drahé dcéry kresťanskej lásky!

Veľmi sa teším, že môžem sláviť s vami túto Eucharistiu v rodinnom ovzduší, pri príležitosti vášho generálneho zhromaždenia, do ktorého sa púšťate, aby ste «zhodnotili a podporili vernosť vlastnej charizme a apoštolskú vitalitu » vašej Spoločnosti¹. Dáva si za úlohu aj určiť priority misie, ktorú vám Boh zveril pre dobro Cirkvi a sveta, aby ste boli podnecovateľkami « *Proroctva a nádeje, teraz a všade* » a « určili si prostriedky pre rast vo svätosti, ktorá z vás urobí živé kamene chrámu, ktorý Pán stavia uprostred sveta »².

Ďakujem každej účastníčke a zvlášť generálnej predstavenej, sestry Evelyne Franc. v mene Cirkvi a celej Spoločnosti jej ďakujem za

¹ K. 84a

² BENEDIKT XVI., *Homília*, Katedrála sv. Patrika v New York, 19. apríla 2008.

jej službu autority počas týchto šiestich rokov, bola – ako povedal sv. Vincent de Paul: «dušou, ktorá oživuje členky celej Spoločnosti»³.

Slávite generálne zhromaždenie vo veľkonočnom čase, ktoré Lujza de Marillac volala výnimočným „dňom“, dňom, kedy spoznala svoje povolanie a poslanie. Je to najvhodnejší čas na to, aby Duch Svätý, „*horiaci oheň Božej lásky... večné svetlo...*»⁴ bol skutočným protagonistom vašich rozhodnutí na budúce roky a aby Boh mohol premeniť vaše zaangažovanie na «priestor a možnosť prekvapivej nezištnosti»⁵.

Ako dcéry sv. Lujzy ste povolané zaangažovať sa, aby tieto tak dôležité dni pre Spoločnosť, boli skutočnými Turícami. V deň Zoslania Ducha Svätého boli učeníci zídení na modlitbe spolu s Máriou, Ježišovou matkou, bol tam Peter a apoštoli. Tu sa začalo, akoby výbuchom, odvážne svedectvo viery v Ježiša Krista, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, odvaha ohlasovať ho všetkým. Reč Ducha Svätého prechádza všetkými hranicami jazyka, rasy, veku a sociálnej triedy, aby vytvorila jedinú rodinu. V čase globalizácie potrebujeme jednotu Turíc, aby sme priblížili rady a posilnili naše príľnutie k ideálom modlitby, askézy, chudoby, bratstva a služby Cirkvi. «Tak máme byť len jedno telo vo viacerých osobách, ktoré sú navzájom spojené pre ten istý cieľ, z lásky k Bohu»⁶.

Slovami sv. Lujzy prosme Pána, aby «pripravil naše duše na prijatie Ducha Svätého, aby ste tak horiaci ohňom jeho svätej lásky mohli byť strávené v dokonalosti tejto lásky, ktorá vám umožní milovať najsvätejšiu Božiu vôľu»⁷.

Existujú rôzne kategórie spirituality. Spiritualita dcér kresťanskej lásky je vtelená, je to spiritualita služby... «*Obetované Bohu pre službu chudobným*»⁸ ako to uvádzajú vaše Konštitúcie, prevezmúc výraz sv. Vincenta. Nie útek do sféry ducha, ale spiritualita, ktorá nachádza svoj pôvodný charakter života podľa Ducha Svätého a zakorenenie v každodennom živote s jeho ťažkosťami a napätiami, elánom a drsnosťou.

³ SV. VINCENT, 8. septembra 1655, z Rady, XIII, 693. Porov. K. 3

⁴ LUJZA DE MARILLAC, *Duchovné spisy* 818.

⁵ N. ALBANESI, *Luisa de Marillac*, in *Dizionario storico spirituale vincenziano*, a cura di L. Mezzadri, CLV – Edizioni Vincenziane, p. 239.

⁶ SV. VINCENT, 26. 4. 1643, o jednote medzi členkami komunity IX, 98.

⁷ SV. LUJZA, L. 429.

⁸ SV. VINCENT, 4. 3. 1658, o vzájomnej láske, povinnosti zmierenia, X, 472-473. K. 7

Pravdivá a čestná úvaha o proroctve a nádeji musí vychádzať z nášho bytia veriacich, a pre vás, dcéry kresťanskej lásky, služobnice chudobných, z príkladu sv. Vincenta de Paul a sv. Lujzy de Marillac.

Rapídne zmeny, ktoré charakterizujú súčasný svet, s jeho dopadom na ponímanie osoby s jeho náboženskou dimenziou si vyžadujú nové uvedomenie /precitnutie/ našich komunít. V pocite nevoľnosti, ktorý zakúšajú mnohí muži a ženy sa pre dcéry kresťanskej lásky jasne prejavuje požiadavka čeliť výzvam súčasného sveta. Je tu výzva sveta laikov, ktorý sa usiluje odsunúť vieru do privátnej sféry; pokus izolovať kresťanstvo do rámca sekularizovanej kultúry, *«ponímanie sveta, podľa ktorého objasňuje seba samého bez toho, aby potreboval obracať sa na Boha»*⁹; stretnutie s veriacimi iných náboženstiev; ťažkosť komunikácie s osobami zdanlivo indiferentnými voči akejkoľvek duchovnej dimenzii, uzatvorených do čisto pozemského obzoru; vnímanie mnohých akejsi «tiesni zo života»; výzva veľkej chudoby, ktorá vedie k malomyselnosti, k depresii; tragédia migrantov a utečencov; ťažkosť žiť vo svete zmätkov a roztrieštenosti. Výzva samotného života, syntéza a pôvod všetkých ostatných. Intenzita a obširnosť úzkostí, túžob, očakávaní, hľadania a ideálov, sklamaní a horkostí, to všetko ťaží nejakým spôsobom na existenciu a vystavuje súčasných mužov a ženy k neistote, relativizmu, k nestálosti a krehkosti.

Tieto nové a zložité otázky si vyžadujú obrátenie v smere otvorenosti, s odvahou vypracovať nový profil dcéry kresťanskej lásky pre súčasnosť. Tu k tomu nestačí viera, hoci je aj veľkodušná, obetavá, ani heroická kresťanská láska. Je potrebná prorocká odvaha, pripravená odovzdať sa úplne vanutiu Ducha Svätého a pustiť sa po nových cestách. Predpokladám, že tieto cesty budú iste cestami, ktoré vám sv. Vincent vyznačil od začiatku Spoločnosti a prispôsobené aktuálnym podmienkam.

Je to požiadavka, ktorá odhaľuje naše slabosti: nedostatok viery, ťažkosť, aby naše komunity boli domami otvorenými; duchovná izolácia, ktorá neumožňuje pochopiť drámu samoty, zblúdenia a hriechu.

Ťažkosť pochopiť meniaci sa svet a čeliť mu, spôsobili u mnohých rehoľníkov frustrácie, pocit neúčinnosti a neužitočnosti;

⁹ EN 55.

únavu ako následok úzkostnej a ustráchanej veľkodušnosti; uzatváranie sa do seba, do komunít, ktoré sa sústreďujú na svoje vlastné projekty a iniciatívy; prehnané vyhľadávanie seba na škodu zmyslu príslušnosti; útek a izolácia v nezodpovednom a nekontrolovanom používaní prostriedkov spoločenskej komunikácie.

V takých ťažkých časoch, ako sú naše je potrebné ísť k podstate, preniknúť do hĺbok. Je to čas horlivejšej modlitby, aby Duch Svätý zostúpil na nás a aby sme tak aj my mohli hovoriť jazykmi mužov a žien súčasnosti a aby sme prorokovali¹⁰, ako sme to počuli v prvom čítaní zo Skutkov apoštolov. Je to čas, kedy má silnejšie zaznievať v našich srdciach slovo Pána Ježiša; jediné, ktoré môže dať silu a vierohodnosť našej existencie: *«Dôverujte, ja som premohol svet»*¹¹.

*«Pravidlom dcér kresťanskej lásky je Kristus... adorátor Otca, služobník jeho úmyslu lásky, evanjelizátor chudobných»*¹². On je podstatou, podstatným, vo svojom veľkonočnom tajomstve, do ktorého sa treba ponoriť, aby sme milovali slobodným srdcom v úplnom obetovaní sa. Tak obnovíme našu vôľu milovať «našich pánov a učiteľov»¹³. S pohľadom upreným na neho sa učíme hľadiť na ľudstvo ako on. Keď žijeme ako On, chudobní, čistí, poslušní, každý deň sa vydávame na cestu, posilnení jeho milosrdenstvom a šírimo vo svete nádej, ktorá sa rodí z istoty, že sme milovaní a že nám prisľúbil blaženú večnosť.

*«Hlavný cieľ, pre ktorý Boh povolal a zhromaždil dcéry kresťanskej lásky je, aby ctili nášho Pána Ježiša Krista ako prameň a vzor všetkej lásky»*¹⁴. Spojené v ňom, svedčiac o pravde, v ktorú veria, dcéry kresťanskej lásky budú schopné viesť dialóg so všetkými a vyjadria svoju vieru v lásku k chudobným. Žiť ako dcéry kresťanskej lásky znamená žiť ako Boží Syn: v tej istej úplnej láske, ktorá nevyníma nikoho, ktorá dokonca dáva prednosť najchudobnejším spomedzi chudobných; v láske, ktorá sa premieňa na dôverné slovo, na úkon milosrdenstva, v postoji pozornosti a nezištnosti, v zdieľaní

¹⁰ Porov. Sk 18, 7

¹¹ Jn 16, 33.

¹² Porov. K. 8

¹³ Sv. VINCENT, 14. 6. 1643, vysvetlenie pravidiel, IX, 119.; DKL 196.

¹⁴ *Všeobecné pravidlá pre dcéry kresťanskej lásky*, I, 1.

obáv a starostí a v hľadaní zmyslu a duchovnej slobody; lásky, ktorá ohlasuje konečný, posmrtný život.

Táto láska prináša prorocký pohľad a nádej. Milujúci pohľad proroka, schopný vidieť to, čo druhí nevidia; sloboda srdca pre každodenné obetovanie sa pre realizáciu tohto úmyslu «v evanjeliovom duchu pokory, jednoduchosti a lásky»¹⁵.

V eucharistickej modlitbe pre mimoriadne príležitosti sa modlíme, aby Pán «otvoril naše oči voči každej biede». Táto modlitba vzbudzuje, že hlavný problém nie sú nové druhy chudoby, ale skôr «nové oči», nový pohľad, ktorý nám chýba. Mnohé druhy chudoby chýbajú práve pre tento nedostatok nového pohľadu, nových prorockých očí, ktoré vedia vidieť. Žiaľ, naše oči sú príliš často krátkozraké, oťažené egoizmom.

Vaším proroctvom má byť prorocstvo svätosti, cesta, ktorú prešli toľké dcéry kresťanskej lásky, cesta sestier, ktoré žili Božie tajomstvo, s pohľadom upreným na neho. Poznať a milovať Boha nie je len obdivovať jeho všemohúcnosť, jeho múdrosť, jeho spravodlivosť, ale cítiť sa povolane Kristom k zdieľaniu lásky. «Milujme Boha, bratia, milujme Boha, ale nech je to námahou našich ramien a v pote našich tváří»¹⁶.

«Svätec» je ten, ktorý sa plne otvára tejto láske a ktorí sa stáva jej nositeľom pre ostatných. Znovu uviesť do chodu vinčenskú svätosť znamená predovšetkým pestovať priateľstvo s Bohom. Hľa, prečo každodenné stretnutie s Kristom je alfou a omegou kresťanskej charitatívnej lásky.

Spoločnosť, ktorá je «proroctvom a nádejou, teraz a všade», má kľúč pre vstup ku komunikácii s mužmi a ženami tejto doby: je to kľúč lásky s veľmi rôznorodými tvármi: prijatie, počúvanie, súcit, milosrdenstvo, útecha. Ten, kto sa cíti milovaný, je oslobodený od jeho izolácie, samoty, znova nachádza dôveru v seba samého, nachádza zmysel svojho života. Môže veriť, že existuje život po smrti, ak už dnes stretáva na svojej ceste znamenia tohto života v prítomnosti služobnice chudobných.

¹⁵ K. 7^a.

¹⁶ Abelly, I, 81-83

Svätý Vincent, svätá Lujza de Marillac, Margita Naseau, Barbora Angiboust, Katarína Labouré, Alžbeta Anna Setonová, Rozália Rendu, sestry mučenice vo Francúzsku, Španielsku, v Číne a inde, Giuseppina Nicoli, Lindalva de Oliveira, Marta Anna Wiecka, «dobré a pravé» dcéry kresťanskej lásky už v nebi, sa prihovárajú za vás a za celú Spoločnosť počas tohto milostiplného času. Kiež by mohli dcéry kresťanskej lásky obnoviť deň čo deň svoje obetovanie sa Pánovi «všetkého, čím sú a svoju službu v osobe chudobných»¹⁷.

Caritas Christi urget nos, teraz a všade!

KARDINÁL FRANC RODE, CM,
*Prefekt Kongregácie pre Inštitúty zasväteného života
a Spoločnosti apoštolského života*

¹⁷ Sv. VINCENT, 24. 8. 1659, dokonalosť, ktorú potrebujú sestry vo farnostiach, X, 661.

Návšteva Monsignora Gábora Pintera,

Zástupcu Monsignora Baldelli,
apoštolského nuncia vo Francúzsku

Homília Monsignora Gábora Pintera,
Materský dom, 28. máj 2009

Drahí bratia a sestry!

«*Aby všetci boli jedno*», o to vrúčne prosí Ježiš svojho Otca v závere 17. kapitoly evanjelia sv. Jána, ktoré nám Cirkev podáva na meditáciu dnešný deň. Odkaz tohto evanjelia sa priamo obracia na zhromaždenie dcér kresťanskej lásky. Nevedel by som vybrať lepší text na dnešok.

Ježišom prísľub, čo sa týka jednoty jeho učeníkov, je spojený s príkladom jednoty v Bohu príslovkou «ako», ktorá v gréčtine môže označovať podobenstvo alebo spôsob: «*Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal..., aby boli jedno, ako sme my jedno -²³ ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno...*». Na nás sa vzťahuje druhý prípad: Ježiš nám chce ukázať, že jednota nezávisí v prvom rade od ľudského úsilia, ale že jej prameň a základ sa nachádza v samotnej jednote Boha. Medzi ľuďmi nie je možná jednota, ak sa neodvoláva na jednotu Božieho „my“. Jednota neznamená uniformitu, pretože Otec a Syn sú dvaja a zároveň jeden. Boh sa neusiluje zuniformovať bytosti medzi sebou, a rovnako Boh sa neusiluje ani zuniformovať dcéry kresťanskej lásky. Chce, aby žili v spoločenstve. Uniformita je synonymum smrti. Komúnia, spoločenstvo, je život. Láska, ktorá čerpá svoj pôvod zo samotnej lásky Krista, je aj láskou Otca a tá plodí lásku Otca a Syna,

ktorou je Duch Svätý. Ježiš sa modlil k svojmu otcovi za jednotu svojich učeníkov, a je to teda prosba k Duchu Svätému.

V tomto čase prípravy na sviatok Zoslania Ducha Svätého počas Generálneho zhromaždenia Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, chápeme miesto dnešného evanjelia: «Nech sú tak dokonale jedno!». O akú jednotu ide? Keď sa povie jednotu, to neznamená uniformita, a preto treba prijať rozdielnosť, odlišnosti. Jednota napriek našim rozdielom alebo skôr jednota, ktorá sa obohacuje našimi rozdielmi. Ján Sullivan v jednej zo svojich kníh napísal podobenstvá: «Pravda je akoby obrovské mozaikové okno, ktoré spadlo na zem, rozbilo sa na tisíce sklenených rôznofarebných kúskov. Pozrite na ľudí, ktorí si náhlivo berú po črepe skla, dvíhajú ho vysoko a hovoria: «Ja mám pravdu». V skutočnosti by bolo potrebné zozbierať všetky úlomky, sceliť ich tmelom priateľstva a potom by mozaikové sklo mohlo vyžarovať svetlo». Hľa, toto je autentická jednota chcená Ježišom. Nie kráčať po stopách niekoho, ale spoločne vykračovať po ceste napriek našim odlišnostiam.

Kresťanské spoločenstvo, ako i rehoľná kongregácia musí akceptovať v sebe konfrontáciu, dialóg, diskusiu: toto dáva obraz pravej jednoty. Keď chceme ísť k podstate prejavu, sústredíme sa na jeho záver. Ďalšia časť dnešného evanjelia sa končí slovami: «*Ohlásil som im tvoje meno a ešte ohlásim, aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja*». Keď Ježiš dáva poznať svojim učeníkom meno jeho Otca, zjavuje im, že Otec je meno, ktoré najhlbšie vyjadruje bytie Boha. Ale Otec nemôže existovať bez detí a ani jeden, ani druhí nemôžu existovať bez vzťahu lásky, ktorá zjednocuje a ktorou je v Božej rovine samotný Duch Svätý. Hoci toto nie je výslovne povedané, je to Duch Svätý, Duch lásky, o ktorého prosí Syn pred svojím umučením pre jeho učeníkov a všetkých, ktorí v neho uveria. Ježiš prosí svojho Otca, aby všetci jeho učeníci a tí, ktorí cez pokolenia budú kráčať za ním, boli zhromaždení, spojení živou komúniou.

Sv. Ján v 11. Kapitole svojho evanjelia nám už povedal, že Ježiš zomrie za národ, a nielen za národ, ale aj preto, aby zhromaždil roztratené Božie deti. Inými slovami, Ježišova obeta na kríži je prameňom jednoty Božích synov. U sv. Jána Ježiš už z kríža vydychuje Ducha na Cirkve a dáva jej dar jednoty. Predsa však tu vidíme tvrdú realitu. Ťažia nás a zarmucujú vnútorné a vonkajšie

rozdelenia. Otvorene protirečenia Kristovej vôli zhromaždiť roztratené Otcove deti. Medzi kresťanmi, t. j. medzi jeho nasledovníkmi sú tieto rozdelenia dokonca škandalom pre svet. Ako zostať rozdelenými, keď sme boli krstom ponorení do smrti a zmŕtvychvstania Pána? Dokonca keď ním zničil hranice nenávisť a nesváru. Tu nesmieme zabúdať, že naše spojenie je predovšetkým darom, ktorý máme prijať od Boha. Ale Boh nekoná bez nás. Dáva niečo, ale nie bez nás. V tejto modlitbe, ktorou sa Ježiš obracia na svojho Otca pred svojím umučením, nám zjavuje najvýrečnejší spôsob, ako prekonať a premôcť zábrany rozdelenia: úplným obetovaním seba samých v mene evanjelia.

«Pane, Duchu Svätý, uveď nás do spoločenstva Otca a Syna, daj, aby sme sa stali účastní na Božej sláve, premeň nás a osviet' nás. Potom budeme môcť niesť svetu toto svedectvo pokoja a jednoty, ktoré tak veľmi potrebuje». Amen.

Mons. Gábor PINTER
*Zástupca Mons. Baldelli,
apoštolského nuncia vo Francúzsku*

Návšteva kardinála Andreja Vingt Trois, parížskeho arcibiskupa

Materský dom, 9. jún 2009

Generálna radkyňa, sestra Marie-Bernard Giffard predstavila p. kardinálovi 185 členiek zhromaždenia z viac ako 90-tich krajín a motív ich prítomnosti tu, na ulici du Bac, pri kaplnke Panny Márie zázračnej medaily. Potom pridala: «Všetky vieme, že ste parížskym arcibiskupom a predsedom Konferencie biskupov Francúzska. Dovoľte mi však, aby som Vás viac predstavila, pretože rásť v poznaní vždy umožňuje väčšie spoločenstvo. Nebudem vymenovávať Vaše jednotlivé služby, ktorých je veľa; skôr sa zameriam na viaceré obľúbené témy, na ktoré kladiete dôraz vo svojich homíliách, listoch a prednáškach. Chcem z nich citovať aspoň niektoré: obhajoba a podpora kultúry života, problémy etiky, ktoré sú s tým spojené, ochrana rodiny ako miesta šírenia viery (ste i členom Pápežskej rady pre rodinu) a tvorivej, viditeľnej lásky, veľmi potrebnej v súčasnej dobe (podporili ste ju Festivalom lásky v Paríži). Ďakujeme Vám za to, že ste hlasom, ktorý pripomína vhod, či nevhod tieto hodnoty: ste hlasom, ktorý vyrušuje a provokuje napredovať s odvahou svedectva. V rámci tohto 8. Generálneho zhromaždenia... aj my sme sa dotkli niektorých z týchto predmetov: kultúra života, rodiny, evanjelizácia, obhajoba a rešpektovanie najnúdznejších, hájenie ich práv a pod. Toto všetko je vo vernosti charizmy, ktorú sme dostali od našich Zakladateľov».

Aj kardinál vyjadril svoju radosť zo stretnutia sa s členkami zhromaždenia. Spomínal všetky sestry, ktoré dali Parížu nádherné svedectvo blízkosti k chudobným, citoval predovšetkým sestru Katarínu Labouré a sestru Rozáliu Rendu. Pripomenul aj sestry, ktoré sú v službe najnúdznejším v jeho parížskej diecéze a pozval ich, aby

d'akovali Pánovi za všetko, čo vykonal cez Spoločnosť a všetko, čo sa naďalej koná životom každej sestry v jednotlivých krajinách.

Homília Kardinála Vingt Trois
Paríž, 9. jún 2009

Počas Eucharistie, ktorú koncebroval s P. Gregory Gay a P. Javierom Alvarézom, Kardinál Vingt Trois vo svojej homílii povedal:

Tento týždeň máme milosť počúvať a meditovať reč na hore. Počuli sme Blahoslavenstvá a začíname rozvíjať túto kázeň Krista, ktorá je proroctvom a nádejou. Pretože vo chvíli, kedy hovorí svojim učeníkom: «*Vy ste soľou zeme a svetlom sveta*», ešte nie sú soľou zeme a svetom sveta. Sú len učni. Začínajúci učenici sa idú učiť počúvajúc Krista a kráčajúc za ním; majú sa stať učeníkmi a postupne sa stanú soľou zeme a svetlom sveta. Preto nemôžeme prijať tieto Ježišove slová, ktoré nám adresuje po tom, ako ich adresoval svojim učeníkom, ako súd a odsúdenie za naše slabosti, vlačnosť, fádnosť, naše tiene. A predsa, hoci sme fádni, temní, Kristus hovorí aj nám: «*Vy ste soľou zeme, ste svetlom sveta*». Toto proroctvo je nádejou, pretože nám označuje cestu, na ktorú nás pozýva kráčať Kristus. Označuje nám zároveň poslanie, ktoré zverí svojim apoštolom. Nielen tí, ktorí ho pozorne počúvajú, ale stať sa znamením uprostred ľudí, uprostred národov. Nepozýva ich len, aby boli s Ním, pozýva ich, aby sa stali svedkami. Počas celého nášho života kráčaním za Kristom sa učíme stávať soľou zeme, svetlom sveta a niekedy, hoci si to ani nevieme predstaviť, spoznávame, že sme soľou zeme a svetlom sveta, lebo to, čo nás premenilo, čo z nás urobilo soľ zeme a svetlo sveta, je život Krista, ktorý pôsobí v nás cez jeho Ducha. A On nám pomáha, premieňa a umožňuje dať chuť ľudskému životu a byť svetlom uprostred ľudí. Je to Kristova škola, v ktorej sme povolaní rásť, aby sme sa stali naplno tým, čo od nás očakáva Boh. Viete lepšie ako ja, ako sv. Vincent de Paul označil našich pravých učiteľov, tých, ktorí nám označujú cestu, po ktorej máme kráčať, tí, s ktorými spoznávame, čo to znamená byť učeníkom, soľou zeme a svetlom sveta. Sú to chudobní, ktorí otvárajú náš život, sú to chudobní, ktorí otvárajú naše srdcia, sú to chudobní, ktorí otvárajú naše dlane, podnecujú nás, aby sme prijali Božiu lásku, ktorá presahuje naše sily,

pobádajú nás, aby sme sa nechali unášať Božou láskou a vložili sa do ich služieb, keď sa rozhodneme slúžiť im, stávame sa skutočne svetlom sveta. Táto škola služby chudobným sa opiera v našom živote o plnú a totálnu disponibilitu. Ako to hovorí apoštol Pavol v liste Korint'anom: «Ježiš Kristus, ktorého sme vám hlásali nebol áno aj nie, on bol vždy len áno». Kristus vždy chcel plniť len Otcovu vôľu (Mojím pokrmom je konať vôľu môjho Otca). Vždy bol Synom, poslušným Služobníkom Otca. Nasledovať Krista, obetovať svoj život, aby sme žili s Ním v službe chudobným znamená vstúpiť do Kristovho súhlasu, jeho „áno“. Aj sv. Pavol nám hovorí, že skrze Krista hovoríme naše „Amen“, naše „áno“ na slávu Božiu.

Niekedy bola poslušnosť, ku ktorej sme povolani, predstavená ako istý druh disciplíny: bolo treba akceptovať, prijať a konať, viac umŕtvovaním, ako významom. Kristus nás pozýva na inú cestu, pozýva nás k veľkodušnému obetovaniu našej osoby v láskavom súhlase, ktorý nie je zranením toho, čím sme, ale naplnením toho, čím sme. „Reč, ktorou sa k vám prihovárame, nie je áno a zároveň nie“. Kristus nebol áno, aj nie. My nie sme áno aj nie. Skrze Krista hovoríme: áno pre Božiu slávu a toto áno je základom nášho šťastia a našej radosti.

Vzdávajme vďaky Pánovi, ktorý nám dal spoznať cestu, ktorou môžeme odpovedať na jeho výzvu. Vzdávajme vďaky Pánovi za nádej, ktorú vložil do našich sŕdc, keď nás povolal, aby sme sa stali soľou zeme a svetlom sveta. Ďakujme Pánovi, pretože vkladá na naše pery „Amen“ viery, „áno“ lásky. Amen.

Po Eucharistii bola možnosť spontánne položiť pár otázok Monsignorovi Vingt Trois. Uvádzame tu odpoveď na otázku týkajúcu sa jeho účasti v Pápežskej rade pre rodinu:

„Vo svete existujú rôzne formy, zvyky a kultúry vzhľadom k rodine. T. j., že rodina v Afrike alebo rodina, ktorá žije v Ázii, alebo Južnej Amerike, alebo v Severnej Amerike, alebo v Európe, nie je to presne to isté. Ale medzi všetkými týmito formami života rodiny je niečo spoločné, a teda v Európe zakúšame, a môžeme označiť ďalšie kultúry: keď sa rodina rozpadá, keď sa rodinné zväzky uvoľňujú, tak sa spoločnosť rozkladá. T. j. že rozdiely v našich pozitívnych spôsoboch života nemajú veľkú dôležitosť, ale je dôležité vidieť, že keď sa zriekame rodinnej jednotky ako základu, nech je to už na hociktorom

mieste sveta, výsledok je ten istý: vtedy sa rozpadá spoločnosť. Tento rozpad spoločnosti nie je rovnaký u nás alebo v iných krajinách, ale výsledok je ten istý. T. j. že tam, kde už neexistuje rodinná solidarita, súdržnosť, tam, kde už niet rodinnej jednoty, tak tam už niet odovzdávanie medzi generáciami, tam už niet citovej bezpečnosti, tam už niet výchovy. Potom sa stretávame s mládežou, viac menej staršou, ktorá sa vracia do predkultúrneho štádia, pred kultúrou. Vrátili sa do štádia bandy a nie spoločnosti. Preto úlohy sú veľké a naša práca ako kresťanov v tejto spoločnosti spočíva, aby sme dali znamenie, že je možné žiť rodinný život, že vernosť je možná, že solidarita medzi generáciami je možná, že život v rodine je šancou a prameňom sily. Musíme dávať toto znamenie tak, aby aspoň tí, ktorí chcú toto vidieť, pochopili, že existuje prostriedok, ako žiť ináč. Toto je veľmi dôležitý bod.

Druhý dôležitý bod (hovorím ako Európan alebo Francúz) je ten, že z predchádzajúcich storočí sme zdedili určitý rámec rodinného života, ktorý spočíval na troch hlavných prvkoch:

- 1. prvok bol ekonomický: poľnohospodárska štruktúra spoločnosti, vidiecka štruktúra, dedina;
- 2. prvok bol jedinečný zväzok medzi mužom a ženou;
- 3. prvkom bola kresťanská viera.

Z týchto troch prvkov nezostal žiadny. Už nie sme poľnohospodárska spoločnosť, ľudia už nežijú na dedine, zväzok medzi mužom a ženou nie je už prežívaný ako jedinečná skúsenosť a kresťanská viera sa stala menšinou, aspoň v hlavách a srdciach.

Preto sa nesmieme diviť, že sa naše rodiny rozpadajú, pretože prechod vidieckeho života k mestskému, premena vzťahov muža a ženy na celú radu párov a strata oporného bodu v Bohu nemôže vytvoriť niečo iné. Je však neuveriteľné, že ešte existujú niektorí, ktorí sa držia. Teda namiesto toho, aby sme lamentovali nad tými, ktorí sa neudržali, musíme obdivovať tých, ktorí sa držia, povzbudzovať ich a opierať sa o nich.

Pred Turícami som pobirmoval okolo 300 dospelých v parížskej katedrále Notre-Dame. Predtým som čítal listy, ktoré mi napísali. Viac ako polovica z týchto 300 dospelých tvorili mladí od 25-35 rokov, ktorí sa pripravovali na sviatosť birmovania z príležitosti ich budúcej svadby. V takých chvíľach svojho života napísali veľmi pekné veci. Myslím si, že boli úprimní a chceli skutočne, aby ich život rodiny uspel. Považujem za úžasné, že v súčasnom kontexte sveta existujú mladí

(30-35 r.), ktorí sa rozhodujú oženiť, vydať a zaangažovať sa voči partnerovi a že to konajú v takom súčasnom prostredí, pričom vedia, že to vôbec nie je ľahké. Musíme sa za nich modliť, musíme ich povzbudzovať.

Toto vidím niekedy aj vo chvíli rozhodujúcej výzvy ku krstu (tak isto, tento rok ich bolo v Paríži okolo 350 dospelých, ktorí sa pripravovali na krst). Keď vidím ženu, ktorá je v požehnanom stave alebo drží na rukách dieťa, poviem jej: «*Je to vaše prvé dieťa?*» Vidím, ako sa jej tvár rozžiari, pretože sa niekto odvážil hovoriť o jej dieťati. Často imigrovaných ženám z Afriky hovorím: «*Máš otca?*», odpovedajú: «*Nie*». «*Stretneš sa s ním?*» «*Dúfam*». Ale je podivuhodné pre ňu, že si všímam toho, že bude matkou alebo že má v náručí dieťa a jej hovorím: «*To je tvoje dieťa? Je krásne!*». Takto môžeme povzbudzovať, podporovať, oceniť rodinný život; nielen lamentovaním, pretože je to ťažké.

Ďakujem vám za vaše prijatie. Prajem vám, aby ste úspešne ukončili svoje generálne zhromaždenie. Prajem vám šťastný návrat do svojich krajín. Keď sa vrátite, budete mať určite veľa o čom hovoriť. Neviem, ako to budete robiť, ale určite sa vám to podarí. Odneste si so sebou trochu z krásy Paríža, aby ste sa pri návrate s ním trochu podelili, pretože Paríž je pekné mesto a žije v nej pekná miestna Cirkev.“

Kardinál Andrée VINGT-TROIS
Parížsky arcibiskup

|

|

p

Przdnášajúci

Proroctvo a nádej, biblické základy

Materský dom, 20. máj 2009

Poznámky zachytené z prednášky P. Raniera Cantalamessu

Na úvod prečítam text Pavla VI., iste spoznáte, odkiaľ pochádzajú niektoré výrazy: *«Často sme sa pýtali, čo je prvou a poslednou potrebnou našej požehnanej a veľmi drahej Cirkvi. Musíme to povedať skoro s chvením a modliac sa, pretože je to jej tajomstvo a život. Viete to, je ním Duch Svätý, oživovateľ a posväcovateľ Cirkvi, jej božský dych, vietor jej plachiet, jej zjednocujúci princíp, vnútorný prameň svetla a sily, jej opora, jej potešiteľ, prameň charizmy spevu, jej pokoj a radosť – to všetko je záloha a predohra blaženého a večného života. Cirkev potrebuje žiť neustále Turíce. Potrebuje oheň v srdci, slová na perách, proroctvo v pohľade. Cirkev potrebuje znovu si osvojiť nadšenie, chuť, istotu pravdy».*

Teraz počúvajte ten istý text s malou obmenou: *«Často sme sa pýtali, čo je prvou a poslednou potrebnou našej požehnanej a veľmi drahej Spoločnosti dcér kresťanskej lásky... Spoločnosť potrebuje žiť neustále Turíce. Potrebuje oheň v srdci, slová a perách, proroctvo v pohľade. Potrebuje si znovu osvojiť nadšenie, chuť a istotu o jej užitočnosti v Cirkvi».*

Musíme sa vrátiť k prameňu nádeje a proroctva, ktorým je Duch Svätý. Keď som sem cestoval, prišla mi na myseľ taká predstava: niekto ide o reštauráciu, dostane do ruky jedálny lístok, skúma ho, pozorne si všiema etymológiu každého slova a spôsob, akým je všetko prezentované a potom odíde bez toho, aby si niečo objednal a zjedol. A vy, chcete jedálny lístok alebo jedlo? Pretože ak chcete menu, podám vám prednášku o Duchu Svätom, prameni, vzťahoch a ovocí. Ale ak sa potrebujete najesť a chcete vychutnať jedlo, toto si predpokladá, že sa musíte pripraviť, aby ste žili nové Turíce. Tým viac, že sme celkom blízko sviatku Zoslania Ducha Svätého a táto liturgická doba je privilegovaným časom, aby ste to zakúsili. Toto potrebujete pri príležitosti vášho generálneho zhromaždenia. Žiť na zhromaždení, zvoliť predstavené, rozlišovať napredovanie Spoločnosti sú príležitosťou, kedy mimoriadne potrebujete pomoc Ducha Svätého, aby ste všetko robili v Duchu Svätom.

Podávam vám tu iný text, ktorý napísal pravoslávny biskup pri príležitosti veľkého ekumenického stretnutia: *«Bez Ducha Svätého je Kristus ďaleko, Boh zostáva v minulosti, Evanjelium je mŕtvou literou, Cirkev je obyčajnou organizáciou, autorita je nadvládou, misia je propagandou, zbožnosť je vyvolávaním, kresťanské konanie je otrockou morálkou. Ale s Duchom Svätým vesmír túži po zrode Božieho kráľovstva, vzkriesený Kristus je tu, evanjelium je silou života, Cirkev je trojičnou komúniou, autorita je oslobodzujúcou službou, misia je Turícami, liturgia je pamiatkou a anticipáciou, ľudské konanie je zbožštené».*

Aby sme dnes mohli toto zakúsiť, najlepším prostriedkom bude znovu si spoločne prečítať udalosť Turíc (Sk 2). Táto stránka Písma má niečo osobitné, čo sa podobá na to, čo sa deje v Eucharistii. Pri nech Cirkev len opakuje udalosť ustanovenia Eucharistie, Sviatosti Oltárnej. Je to historický opis: *«Vzal chlieb, lámal a dával ho svojim učeníkom».* Toto sa stalo raz. Ale vieme, že keď je táto udalosť opakovaná vysväteným kňazom pred zhromaždenými veriacimi, nastáva zázrak. Čo sa stalo tej noci, sa opakuje, obnovuje, t. j. chlieb sa stáva Kristovým telom. Niečo podobné, ale nie identické, pretože to je sviatosť, sa prežíva nanovo, keď počúvame udalosť Zoslania Ducha Svätého.

Prečítajme si znovu tento úryvok: prvá časť predstavuje osobitne tému proroctva, druhá tému nádeje (Sk 2, 1-4):

«Keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste. ² Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom boli. ³ I zjavili sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili, a na každom z nich spočinul jeden. ⁴ Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi; ako im Duch dával hovoriť».

Keď Boh robí niečo veľmi dôležité, dáva znamenia: znamenia prípravné, ktoré majú za cieľ pritiahnúť pozornosť osôb.

- znamenie hluku, ako prudký vietor – nie je v skutočnosti hluk vetra. Hebrejský alebo grécky jazyk, ako i v reči cirkvi, sa používa to isté slovo pre menovanie vetra Ducha Svätého. Preto v celom Svätom písme vietor sa pripisuje Duchu Svätému. Sám Kristus pripodobnil Ducha Svätého vetru. Apoštoli teda začali vstupovať do tohto celkom zvláštneho ovzdušia, ktoré predchádza teofániu, ako stíšenie stvorení pri očakávaní niečoho nadprirodzeného.

- potom znamenie pre oči: vidia ohnivé jazyky. Aj to je veľmi výrečný znak. Pre Jána Krstiteľa bol oheň spojený s Duchom Svätým: *«Hľa, tento vás pokrstí Duchom Svätým a ohňom».*

Po týchto prípravných znakov je realita, podstata Turíc opísaná jedným riadkom. V dejinách spásy sú tie najväčšie veci opísané najjednoduchšími slovami: *«Všetkých naplnil Duch Svätý...».*

Tu sa musíme zastaviť, aby tieto slová nami zatriasli. Od tejto chvíle apoštoli sa zmenili a stali sa novými ľuďmi. Aby sme mohli dobre pochopiť vetu: *«Všetkých naplnil Duch Svätý»*, musíme sa pýtať: kto to je, Duch Svätý? Môžeme o ňom povedať aspoň to, že Duch Svätý je zosobnená láska, láska medzi Otcom a Synom, oheň, ktorý možno menovať aj životom Najsvätejšej Trojice, nežnosťou Trojice..., ale láska najlepšie vystihuje zmysel Ducha Svätého. Je to láska Boha. Teda povedať, že *«všetkých naplnil Duch Svätý»*, znamená, že všetci boli naplnení Božou láskou. Zakúsili neopísateľnú skúsenosť, že sú milovaní Bohom. Bol to akoby oceán života Najsvätejšej Trojice, ktorý pretrhol hrádze a sa vylial na apoštolov, pokrstil ich, uskutočnil na nich to, čo im Kristus povedal niekoľko dní predtým: *«Čoskoro budete pokrstení Duchom Svätým»*. Od začiatku Cirkvi sa krst vykonával ponorením a nielen niekoľkými kvapkami vody na čelo.

Realitu Ducha Svätého nazývame vrodenu láskou. Je to konkrétna skúsenosť, ktorá zmenila apoštolov na nových ľuď, premenila tých, ktorí boli predtým utiahnutí, ustrašení, hašteriví medzi

sebou. O tom hovorí sv. Pavol v liste Rimanom v 5. kapitole, 5. verši: predstavil Turíce ako Božiu lásku rozliatu do srdc prostredníctvom Ducha Svätého. Je to opis Turíc nie rozprávačským štýlom, ale prehlasujúcim. Turíce sú vlastne Božou láskou, ktorá sa rozlieva do našich srdc: láska Boha v zmysle lásky, ktorou nás Boh miluje a nie našej lásky k nemu, pretože tá prichádza potom! Tu vidíme, že Turíce nie sú prídavkom, ako sa to často hovorievalo v našich teologických štúdiách pred 2. vatikánskym koncilom. Kedysi sme si mysleli, že Duch Svätý je dodatočnou silou danú Cirkvi, aby bola schopná niesť posolstvo radostnej zvesti do všetkých končín zeme, dodatočnou silou pre splnenie jej úlohy. Nie, je to omnoho viac, je to samotný princíp spásy. Duch Svätý je spásou. Kristus na kríži uskutočnil novú a večnú zmluvu a všetko bolo dokonané. Ale toto Vykúpenie dokonané Kristom bolo ohraničené v priestore a čase. Ten, ktorý robí Vykúpenie univerzálnym, teda disponibilným pre každú dobu, každé miesto, každú osobu, je Duch Svätý, Duch Krista. Vtelenie, veľkonočné tajomstvo a Turíce sú tri stĺpy, tri základy kresťanského tajomstva: každý stĺp je rovnako dôležitý.

Táto interpretácia Turíc ako Božej lásky rozdanej pre všetky stvorenia, je potvrdená skúsenosťou súčasných kresťanov. Zakaždým, čo ľudia (v Katolíckej cirkvi a v ostatných cirkvách tvoria milióny), zakusujú Turíce, svedčia o tom, že naživšou spomienkou tej chvíle je, že zakúsili Božiu lásku, jeho nežnú lásku k nim. Teda Turíce sú naplnením božieho plánu so svetom, presne povedané, aby prejavil svoju lásku, blaženosť a svoj život so stvoreniami. Hriech zablokoval tento plán, Kristus prišiel zničiť hriech a dovolil Božiemu Duchu, aby sa rozšíril na zemi. Všetko ostatné: naša schopnosť milovať Boha a blížneho sú akoby ozvenou tejto lásky, ktorú dostávame. My, ľudské stvorenia, sme viac naklonené byť aktívnymi ako pasívnymi. Teda kladieme väčšiu dôležitosť na našu lásku k Bohu (stačí vidieť v dejinách Cirkvi všetky spisy o našej láske k Bohu, ktoré naliehajú na našej povinnosti milovať Boha), ale treba sa vrátiť k prameňu, k základu, k najdôležitejšej veci: Boh nás miluje prvý, ostatné prichádza potom. *«V tomto spočíva láska: nie my sme milovali Boha, ale Boh si nás zamiloval prvý».*

Teraz sa pozrime na iný aspekt tejto udalosti, ktorá nás zvlášť zaujíma pri tejto príležitosti generálneho zhromaždenia. Vráťme sa k textu Skutkov apoštolov: *«Ked' prišiel deň Turíc...»* Toto znamená, že sviatok Turíc už existoval. My, kresťania, spájame Turíce so

zoslaním Ducha Svätého na apoštolov, ale je zaujímavé poznamenať, že zoslanie Ducha Svätého na cirkev sa udialo presne na deň židovského sviatku Turíc. Ide teda o to, aby sme poznali obsah tohto židovského sviatku. Tak isto nemôžeme chápať kresťanskú Veľkú noc, ak nehľadíme na podklad židovskej Veľkej noci, ako naplnenie židovskej Veľkej noci. A tak nemôžeme pochopiť Turíce bez toho, aby sme ich nevideli ako naplnenie toho, čo sa očakávalo od sviatku židovských Turíc. A práve v prvých, najstarších časoch bol tento židovský sviatok spojený s prirodzeným cyklom období, bol to sviatok prvotín z úrody, ktoré boli obetované Bohu. Ale postupne v dejinách tento sviatok nadobudol nový obsah, už nie spojený s prirodzeným cyklom, ale s dejinami. Pripomínal si udalosť na Sinaji, t. j. dar Zákona a ustanovenie Zmluvy medzi Bohom a Izraelom, čo z neho urobilo vyvolený ľud a svätý národ. Bola to teda zakladajúca udalosť vyvoleného ľudu. Niet pochýb, že Lukáš pri opise Turíc chce utvoriť toto spojenie toho, čo sa udialo v tej chvíli a čo sa stalo na Sinaji. Používa tie isté znamenia vetra a ohňa. Liturgia vždy videla v opise Turíc pripomienku Sinaja. Napokon na vigíliu Turíc liturgia obsahuje čítanie z knihy Exodus, z 19. kapitoly. Môžeme sa pýtať, aké má spojenie Exode 19 s Turícami. Sv. Augustín sa pýtal: «Existuje nejaký vzťah medzi Exodus 19 a Turícami?», a dal klasickú odpoveď: «Duch Svätý zostupuje na apoštolov práve v deň, kedy si pripomínali dar Zmluvy, čo znamenalo, že Duch Svätý je nový Zákon a duša Novej zmluvy». Pridáva: «Pozrite na podobnosť a odlišnosť. 50 dní po obetovaní baránka v Egypte, hľa, Boží prst, Duch Svätý, píše zákon na kamenné dosky; a 50 dní po obetovaní pravého Božieho baránka, Krista, hľa, Boží prst, Duch Svätý opäť píše zákon, ale nie na kamenné dosky, ale na dosky z mäsa, do srdc. Duch Svätý je teda vnútorným zákonom, Zákon Ducha».

Ktoré dôsledky môžeme vyvodiť z tohto faktu? Kresťanstvo má nový Zákon, vnútorný: Duch Svätý pôsobí cez lásku. Je to revolúcia, ale nanešťastie táto revolúcia nebola úplne vyzdvihnutá.

Áký je teda rozdiel medzi starým zákonom, prikázaniami, Desatoro, prikázaniami Evanjelia, Cirkvi, kláštornými pravidlami, vašimi Konštitúciami, každým druhom stanovených pozitívnych pravidiel a noriem... vnútorný zákon, ktorý pôsobí cez prijatú lásku?

- sv. Pavol naliehal, keď povedal, že pozitívny zákon hovorí to, čo máme robiť, ale nedáva silu vykonať to. Osvetlí, čo je hriech, priestupok, ale nemôže zabrániť hriechu, nemôže darovať život,

pretože život sa utvára v srdciach. Naproti tomu vnútorný zákon dáva život.

- ďalšia odlišnosť: pozitívny zákon núti ku konaniu kvôli hrozbe trestu alebo sankcie. Napríklad, ak nebudete zachovávať tú alebo onú konštitúciu, budete napomenutá. Vnútorný zákon vytvára túžbu konať príťažlivosťou a nie silou. Kresťanstvo, podobne ako zasvätený život je pre to, aby bol žitý spontánne, príťažlivo, t. j. z lásky a nie v duchu strachu. Kresťanstvo je náboženstvo milosti. Je to veľký rozdiel v porovnaní s ostatnými náboženstvami, ktoré v prvej chvíli hovoria ľuďom, čo majú robiť. Naopak, kresťanstvo začína slovami o tom, čo Boh urobil pre nich.

Vidíte, aké dôsledky, k akým vnútorným zmenám sme vedení. Môžeme sa opýtať: „Prečo existuje zákon Evanjelia, Kódex kánonického práva, naše rehoľné pravidlá?“ Práve teraz tieto zákony sa stávajú vzácne, pretože sú v službe lásky, v službe vnútorného zákona. Pretože som sa z lásky rozhodol plniť Božiu vôľu, pretože ho milujem, viem, že ma miluje a chcem plniť jeho vôľu. Ale neviem, aká je jeho vôľa v mojom stave rehoľníka, v mojej osobitnej situácii. A vtedy prichádza na pomoc zákon Evanjelia, zákony Cirkvi, pravidlá našich kongregácií, aby nám povedali, aká je Božia vôľa. Nie sme ako existencialisti. Sartre povedal: „Pre mňa neexistuje už zákon, nikto na zemi a na nebi mi nemôže dať zákony. Som človek a každý človek musí vynájsť svoju cestu“. Tu vidíme odmietnutie každého vnútorného a vonkajšieho zákona. Kresťanstvo toto nehovorí. Existuje niekto, kto má právo mi dať zákony. Ale poslúcham z lásky a nie z ducha otroctva. Svätý Tomáš Akvinský preberajúc odvážnu myšlienku svätého Augustína, povedal: «Ak by k prikázaniam Evanjelia nebola pridaná milosť Ducha Svätého, aby bolo možné splniť tieto príkazy, boli by literou, ktorá zabíja». Preto Kristus povedal, že je treba, aby zomrel a vstal z mŕtvych, aby mohol dať Ducha Svätého. Preto Kristus povedal: «Musím odísť, lebo ináč nepríde Duch Svätý. Všetko, čo som vám povedal, by bolo mŕtvou literou».

Hľa, vzťah, ktorý sa vytvára medzi nami a našimi zákonmi, pravidlami, konštitúciami. Je to nový pohľad, ktorý nič neodmieta, ale ktorý dáva každému svoje miesto.

Pokračujme v spoločnom čítaní druhej časti úryvku o Zoslaní Ducha Svätého. Ale nezabudnime, že najdôležitejšie je uspôsobiť sa k prijatiu a k naplneniu Duchom Svätým, zakúsiť skutočné Turíce,

nielen slávením tohto sviatku, ale zakúsením. K tomu stačí utvoriť v sebe prázdno, utvoriť miesto. Kristus sľúbil, že Otec dá svojho Ducha tomu, kto ho o neho bude prosiť.

«⁵V Jeruzaleme boli Židia, nábožní Ľudia zo všetkých národov, čo sú pod nebom. ⁶Ked' sa teda strhol tento hukot, mnoho sa ich zbehlo a boli zmätení, lebo každý ich počul hovoriť svojím jazykom. ⁷I strpli a udivení vraveli: "Nie sú títo všetci, čo tu hovoria, Galilejčania? A ako to, že ich každý z nás počuje vo svojom vlastnom jazyku, v ktorom sme sa narodili? ⁹My, Parti, Médi, Elamčania, obyvatelia Mezopotámie, Judey a Kapadócie, Pontu a Ázie, ¹⁰Frýgie a Pamfýlie, Egypta a líbyjských krajov okolo Cyrény, prísťahovaní Rimania, ¹¹Židia aj prozelyti, Kréťania i Arabi: počujeme ich vo svojich jazykoch hovoriť o veľkých Božích skutkoch." ¹²Všetci žasli a v rozpakoch si vraveli: "Čo to má znamenať?" ¹³ Ale iní s úsmeškom hovorili: "Sú plní mladého vína."» (Sk 2, 5-13).

V autorovom priblížení dvoch opisov vidíme zahrnuté učenie: to, čo sa deje teraz a čo sa stalo v Bábele (Gn 11). Liturgia Turíc to zdôrazňuje pri čítaní textu z knihy Genezis. Cirkevní otcovia podčiarkli kontrast medzi tým, čo sa stalo na Turíce a čo sa stalo v Bábele.

Tu ľudia hovorili všetci tým istým jazykom, ale v určitej chvíli sa už nezhodli, nastal zmätok. Na Turíce ľudia hovorili odlišnými jazykmi a v určitej chvíli sa dokonale porozumeli. Prečo? Svätý Irenej povedal, že na Turíce sa jazyky zhodli medzi sebou a nastala harmonická symfónia.

Ale kontrast je omnoho hlbší: «*Ľudia si povedali: „Podme, postavme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať do neba, spravme si tak pomník, aby sme sa neroztratilí po celej zemi!“*» Kde je hriech? Musíme vedieť, že títo ľudia nechceli postaviť vežu preto, že by nedôverovali Bohu. Boli veriaci, zbožní. Chceli postaviť jeden z chrámov z nadstavanými terasami (z ktorých zostatky môžeme vidieť ešte i dnes v bývalej Mezopotámii). Bol to chrám pre ich božstvo a nie mrakodrap. Kde je hriech? Chceli postaviť chrám, ktorý by sa volal: «*Žiporat*». Chceli postaviť chrám božstvu, nie pre slávu božstva, ale pre ich slávu. Povedali si: «*Spravme si tak pomník*». Ženie ich túžba po moci. Zmýšľali ako všetci starovekí ľudia obetujúc obete na mieste vyššom ako mali ostatní, chceli tak „vymámiť“ od božstva výsady, víťazstvá. Zaujímali sa o svojej meno, slávu, moc, chceli použiť Boha za svoj nástroj, a Boh ich zmiatol.

Na Turíce vidíme ľudí, ktorí budujú vežu: Cirkev je veža, ktorá sa dotýka neba. Ale nechcú sa presláviť, urobiť pomník sebe. Pred Turícami boli apoštoli hnaní túžbou presadiť sa, stále diskutovali o tom, kto je medzi nimi najväčší. Ale na Turíce ich sebeláska, ich túžba presadiť sa a postaviť si pomník bol spálený v jednom okamihu príchodom Ducha Svätého, Božej lásky. Zabudli na seba a boli vyprázdnení od seba samých, a tak ohlasujú veľké Božie skutky. Preto ich počujú všetci. Je to veľká zmena, ktorá má stály dopad na náš život, našu službu, naše kázanie... Keď si chceme „postaviť pomník“, byť uznaní, presadiť sa uprostred našej komunity... nastáva zmätok, pretože každý chce byť centrom. Ale ak spoločne hľadáme Božiu slávu, je tam len jeden, jediný stred záujmu, a tak sme všetci zjednotení.

Turíce sú výzvou. Musia vytvoriť tento účinok. Nehovorí sa, že treba sa treba najskôr úplne zriecť seba, svojej túžby presadiť sa, aby sme prijali Ducha Svätého. Kedysi sa hovorilo toto: «Musíme byť pokorní, musíme sa očistiť, aby sme prijali milosť». Nie, to nie je ono. Apoštoli neboli horliví, a predsa prijali Svätého Ducha. Stali sa horlivými po prijatí tohto Ducha. Najskôr je potrebné prijať milosť. Existuje obeh medzi naším úsilím a darom milosti. Ale dar milosti je prvý. Najskôr sa musíme modliť, aby sme prijali Ducha Svätého, aby v nás spálil všetky túžby.

Svätý Augustín napísal «Božie mesto». Napísal, že vo svete sú rozostavané dve mestá: Satanovo, založené na sebeláske až po odmietnutie Boha a Božie mesto postavené na láske k Bohu, ktorá môže ísť ak sebaobetovaniu.

Tieto dve mestá sú otvorené staveniská vo svete a každý si má vybrať, na ktorom stavenisku chce pracovať. Aj najduchovnejšia vec, nová evanjelizácia, služba chudobným, moje kázanie môže byť Babelom alebo Turícami. Ak hľadám svoju slávu, je to Babel, ak hľadám Božiu slávu, sú to Turíce.

«Všetci žasli a v rozpakoch si vraveli: "Čo to má znamenať?"¹³ Ale iní s úsmeškom hovorili: "Sú plní mladého vína."!»

Aká je reakcia ľudí? Väčšina je presvedčená, žasnú. Uvedomujú si, že sú v Božej prítomnosti, pri nadprirodzenom. Iní sú zatvorení do seba. Svojimi úsmeškami opili seba samých.

1. TÉMA: PROROCTVO

Pokračujme v čítaní úryvku o zoslaní Ducha Svätého.

„Tu vystúpil Peter s Jedenástimi a zvýšeným hlasom im povedal: "Mužovia judejskí a všetci, čo bývate v Jeruzaleme, aby vám toto bolo známe, počúvajte moje slová. ¹⁵ Títo nie sú opití, ako si myslíte! Ved' je len deväť hodín ráno. ¹⁶ Ale toto je to, čo povedal prorok Joel: V posledných dňoch, hovorí Boh, vylejem zo svojho Ducha na každé telo: vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať, vaši mladíci budú mať videnia a vaši starci budú snívať sny. ¹⁸ Aj na svojich služobníkov a na svoje služobníčky vylejem v tých dňoch zo svojho Ducha a budú prorokovať. ¹⁹ Budem robiť divy hore na nebi a znamenia dolu na zemi, krv, oheň a oblaky dymu ²⁰ slnko sa premení na tmú a mesiac na krv, skôr, ako príde Pánov deň, veľký a slávný. ²¹ A vtedy: Každý, kto bude vzývať Pánovo meno, bude spasený."

«Vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať».

Podľa sv. Petra je prvým charizmatickým prejavom proroctvo. V celom Svätom písme sa Duch Svätý prejavuje dvomi spôsobmi:

- vnútorné posvätenie osoby: Duch prebýva v nej a mení ju zvnútra, dáva jej nové srdce, synovské srdce.
- charizmatická činnosť svojimi špecifickými darmi zverenými osobám nie pre ich vlastné posvätenie, ale pre Cirkev a svet.

Tento rozdiel, viditeľný v Starom zákone, sa stáva žiarivým v Novom zákone. Proroctvo by bolo charizmatickým prejavom, t. j. darmi pre druhých. Rozdiel so Starým zákonom je ten, že sú to nielen niektoré osoby, ktoré dostávajú dar proroctva pri osobitných príležitostiach, ale všetci dostávajú Ducha Svätého, mladí, starci, muži, ženy, všetci sa stávajú prorokmi. Skutky apoštolov zvlášť naliehajú na jednom z darov Ducha Svätého. Dar proroctva.

ČO TO ZNAMENÁ BYŤ PROROKOM?

Vývoj daru proroctva

V Starom zákone bol prorok podstatne ten, kto ohlasuje spásu: spásu, ktorá môže byť okamžitá (napríklad návrat z exilu), ale v pozadí je vždy definitívna spása. V tých dňoch boli prorokmi tí, ktorí pomáhali Izraelu zachovať si nádej na spásu.

V Novom zákone sa všetci stávajú prorokmi. Zmena je tá, že podstatou proroctva nie je už ohlasovať budúcu spásu; ide o odhalenie skrytej prítomnosti. Ján Krstiteľ je na rozhraní. Ohlasoval ako prorok: «A ty, chlapček, budeš sa volať prorokom Najvyššieho» a Kristus povedal o ňom: «Je viac ako prorok». A čo urobil? Ohlasoval konečnú spásu? Nie, zdvihol prst a ukázal na jednu osobu so slovami: «Hľa, baránok Boží». Ten, ktorého sme očakávali, je tu: «Medzi vami je niekto, koho nepoznáte».

Proroctvo sa stalo darom, ktorým sa učenici stali schopnými zjaviť skrytú prítomnosť Krista. Ale kde je tu proroctvo? Proroci museli prebúrať múr chrámu, aby videli, čo sa tam udeje jedného dňa. Ale Ján Krstiteľ musel prebúrať hrubší múr ako chrámový, múr vonkajšieho zdania. Teraz je proroctvom dať zažiť skrytej prítomnosti Krista v Cirkvi, vo svete, pretože je tam, reálnejším spôsobom, ako by sme si mohli predstaviť. Je Vzkriesený, je v našom svete. Byť prorokom znamená pomáhať ľuďom, aby otvorili oči a uvideli ho.

V priebehu času nastal vývoj v pohľade na povolanie proroka. Najskôr bola inštitucionalizovaná, t. j. zúžená na hierarchiu autority, ktorá dostávala dar autenticky interpretovať Božie slovo. Takto tomu bolo pred 2. vatikánskym koncilom.

Odvtedy bolo povolanie proroka sekularizované: keď sa hovorí, že Marx, Freud, Nietzsche sú proroci: to je sekularizácia pojmu. Byť prorokom znamená, že predvídame veci, navrhujeme novú víziu vecí. 2. Vatikánsky koncil nás navrátil k poslaniu proroka pod vedením Ducha Svätého. Dal nám spoznať proroctvo ako dar Ducha Svätého, ako jeho prejav. Tento dar má širokú škálu prejavov. V texte o Turícach svätý Peter hovorí, že mladí, starci, muži a ženy, všetci môžu byť prorokmi rôznymi spôsobmi. Povolanie proroka často spájame so Slovom. Prorok je ten, ktorý ohlasuje Krista charizmatickým spôsobom. Ale prorok môže byť i tým, čím je a nielen tým, čo hovorí. Preto som vám čítal text Pavla VI., ktorý hovorí o proroctve v pohľade. Prorokom možno byť spôsobom pohľadu na ľudí, možno vidieť Krista cez úsmev, pohľadenie, pohľad.

Existuje spôsob, ako byť prorokom, ktorý sa týka nás všetkých: náš zasvätený život a zvlášť celibát a panenstvo. To je proroctvo. V našom zasvätenom živote celibátu je prorocká dimenzia. Chcel by som vyzdvihnúť toto proroctvo, ktoré svet tak veľmi potrebuje. Pred

Kristom tento stav neexistoval. Manželstvo bolo jedinou štruktúrou. Kristus ustanovil tento nový stav života (Mt 19): *«Iní sa takými urobili sami pre nebeské kráľovstvo»*.

Radi pripodobňujeme Božie kráľovstvo dvomi príslovkami: *«už tu»* a *«ešte nie»*. A modlíme sa *«príd' kráľovstvo tvoje»*. Keďže Božie kráľovstvo je *«už tu»* a založené Kristom, je možné, že ľudia, ktorí prijali osobitné povolanie, sa rozhodli žiť už ako budeme žiť v poslednej etape tohto Božieho kráľovstva: eschatologickej etape. Žijeme bez vydávania a ženenia, pretože Boh je všetkým. Pretože Kráľovstvo je už na zemi, je možné, že ľudia, ktorí boli povolani, sa rozhodujú žiť ako budeme žiť v poslednej etape spásy. Je to prorocká dimenzia. Ohlasujeme samotnou existenciou, že manželstvo je dobré: bolo posvätené Kristom. Manželstvo je voľbou, nie povinnosťou. Je to povolanie. Prehlasujeme, že manželstvo je dobré, ale nemožno z neho robiť absolútne svojho života, alebo modlu. Ako zasvätení prehlasujeme existencie iného života s Bohom.

Teraz prichádzame k bodu, kedy sv. Peter vysvetľuje, že nie sú opití mladým vínom, ale je to proroctvo Joela, ktoré sa naplňuje: dar Ducha Svätého, v mesiášskej dobe, daný všetkým národom. Ale keď čítame túto časť o zoslaní Ducha Svätého, máme dojem, že svätý Peter sa ponáhľa vyriešiť druhotné otázky, pretože má odovzdať niečo dôležitejšie: v skutku, v 22. verši vidíme akoby nový úvod k jeho prejavu:

«Mužovia, Izraeliti, počujte tieto slová: Boh u vás potvrdil muža, Ježiša Nazaretského, mocnými činmi divmi a znameniami, ktoré, ako sami viete, Boh skrze neho urobil medzi vami».

Peter sa pokúša pomôcť ľuďom uvedomiť si, čo im chce povedať. Akoby im povedal: spomeňte si na toho muža, ktorý prechádzal uprostred vás a všetkým robil dobre. Peter toto pripomína, pretože väčšina ľudí zabudla na Krista. Považovali jeho prípad za uzavretý, pretože bol odsúdený predstaviteľmi národa. Iní boli na židovských sviatkoch Turíc a nepoznali nič o Kristovi. Peter preto potrebuje pripomenúť, čo chce povedať. Keď si je istý, že všetci chápu, akoby dal zostúpiť dva údery hromu: s prvým zabíja a s druhým kriesi.

« A vy ste ho, vydaného podľa presného Božieho zámeru a predvídania, rukami bezbožníkov pribili na kríž a zavraždili. »

Prvým úderom hromu sú slová: «*vy ste ho pribili na kríž*»; druhým: «*Ale Boh ho vzkriesil a zbavil múk smrti*». A potom tu je dlhý citát žalmu, aby sa poukázalo, že Kristus nemohol poznať rozklad a zostať v hrobe. Napokon je tu slávnostné prehlásenie v štýle dogmatickej definície. Je to prvá pápežská vieroučná definícia:

«*Nech teda s istotou vie celý dom Izraela (je to slovo autority), že toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, Boh urobil aj Pánom aj Mesiášom.*»

Teda prvá dogmatická definícia o Kristovi nepochádza z Nicejského koncilu, ale bola prehlásená v deň Turíc. Hovorí o vláde Ježiša. Boh ho ustanovil za Pána a Krista.

Mohli by sme veľa uvažovať o tejto časti Petrovho prejavu. Je to prvá kerygmatická kázeň Cirkvi v absolútne, prvé ohlasovanie. Z neho sa zrodila Cirkev.

Opis pokračuje slovami, že ľuďom prenikla bolesť srdce. Prenikla! To je zázrak. Pretože mohli by Petrovi namietat': «Mýliš sa, neboli sme pred Pilátom a nežiadali sme jeho ukrižovanie. Prišli sme sem na sviatok Turíc». Naopak, nikto nič nenamietal, pretože Duch Svätý práve konal to, čo prisľúbil Kristus: «Keď príde Obhajca, ukáže svetu, čo je hriech». Sú presvedčení o hriechu. Ak Mesiáš mal zomrieť, aby zotrel hriechy a zločiny svojho ľudu, títo ľudia uvažujú celkom jednoducho: ak som zhrešil, ukrižoval som Krista. Preto ich srdcom preniká bolesť. Pýtajú sa Petra: «Čo máme robiť...?» Peter im odpovedá: «Nech sa každý z vás dá pokrstiť... a dostanete dar Svätého Ducha». A tu je opísaná prvé ideálne kresťanské spoločenstvo: «*Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.*» táto komunita bola prorocká svojím spôsobom života. Radostne a jednoducho požívali pokrm a komunita rástla počtom. A predsa, nehovorí sa tu, či chodili kázať vonku. Ľudia boli priťahovaní len ich spôsobom života. Tu vidíme prejav prorockého života. Preto som vám povedal, že všetci sme prorokmi slovom, životom, úsmevom, charizmami a celibátom panenstva.

Aký je obsah tohto proroctva? Koho ohlasujeme životom alebo slovom??

V tejto kerygmatickej časti Petrovho prejavu vidíme zrod kresťanského proroctva, ktoré spočíva v ohlasovaní Krista, ktorý

zomrel a vstal z mŕtvych pre našu spásu. Je to oficiálne ustanovenie kresťanského proroctva.

Prvý účinok príchodu Svätého Ducha je potreba ohlasovať Krista. Peter je pobádaný ohlasovať Krista slávnostne. Je to oficiálny začiatok kresťanského proroctva.

Ak chceme byť prorokmi, vieme, že ide o zjavenie skrytej prítomnosti Krista vo svete zmätku, v radosti, ale i pri chorých a skúšaných ľuďoch. Kristus je prítomný, ide o to, aby sme pomáhali ľuďom uvedomiť si, že nie sú sami, ale že Kristus je s nimi. Často ľudské prostriedky sú slabé v niektorých situáciách, napr. je veľmi ťažké ohlasovať nádej ľuďom postihnutým na AIDS. Ale možno povedať: hoci musíš prejsť údolím sĺz, Kristus je s tebou, je tu a bude ťa viesť k zmŕtvychvstaniu. Vidno, že podstatou kresťanskej nádeje a kresťanského proroctva je Kristus.

Musím vám povedať niečo o tom, čo sa týka špecifických príležitostí, akým je i vaše zhromaždenie. Asi pred mesiacom sme mali my, františkáni, «Rohožovú kapitolu». Je to historická spomienka františkánskej rodiny. Sv. František Assiský zhromaždil všetkých svojich bratov okolo seba v Portioncule v Assisi, všetci roztrúsení bratia sa zišli v ovzduší nadšenia, hovorili o Božích zázrakoch. A keďže boli ubytovaní pod „rohožami“ (strecha z rohoží), nazvali kapitolu «Rohožová kapitula». Tento rok je 800 rokov od schválenia františkánskych pravidiel. A tak sa teda konala 2. kapitula „rohožová“ v Assisi, na ktorej sa zišli všetci členovia 1. rádu: kapucíni, menší bratia, konventuálni bratia, Rád menších bratov... z celého sveta; bolo ich asi 2000. Boli prítomní všetci predstavení s poradcami... Požiadali ma o príhovor a medzi iným som im povedal: „Keď sa svätý František obzrel dozadu, videl Krista. Keď sa dívame dozadu, vidíme sv. Františka z Assisi. Rozdiel medzi ním a nami je len v tomto, ale je to obrovský rozdiel. Tu sa môžeme pýtať: Aká je františkánska charizma? Nehrozí nám nebezpečenstvo, že ju zrušíme alebo poprieme? Nie! Františkánska charizma neznamena zastaviť sa pri sv. Františkovi, ale dívať sa na Krista pohľadom sv. Františka“.

Pochopili ste aplikáciu na nás. Aj pre vás, vaša charizma nie je dívať sa na sv. Vincenta a sv. Lujzu, ale dívať sa na Krista pohľadom a srdcom Zakladateľov. Ale treba sa dívať na Krista. Načo naliehať! Nie je to bezdôvodné. Keď v minulosti celá spoločnosť bola kresťanská, rozdiely medzi rehoľnými rádmi boli veľké, pretože všetci ostatní boli kresťania. Odlišnosti nabrali takú dôležitosť, že Zakladateľ

sa stal cieľom, stredobodom pozornosti. Dávali sa duchovné cvičenia o vlastnej charizme. Mladí, ktorí k nám prichádzali, počúvali najskôr vysvetlenia o našej charizme. **S tým je koniec**, lebo spoločnosť sa zmenila. Teraz je veľký rozdiel medzi rôznymi rádmi, ale medzi tými, ktoré veria v Krista a ktoré neveria, ktorých je väčšina. Spoločnosť sa stala post-kresťanská. Krista musíme postaviť do centra. To, čo si myslíme, že je bežné, nie je bežné. Nie, musíme postaviť Krista do centra, do stredu, ako obelisk, ktorý stojí na námestí sv. Petra (v Ríme). Zo všetkých strán sme priťahovaní k stredu. Kristus musí byť ako obelisk umiestnený uprostred Cirkvi, v každej rehoľnej kongregácii. Ináč ľudia nie sú priťahovaní sv. Františkom Assiským – napriek jeho populárnosti. To môžem povedať i o sv. Vincentovi a sv. Lujze. Ľudia, ktorí nepoznajú Krista môžu byť pritianutí Ním a nikým iným. A tak našim novicom je potrebné začať predstavením Krista. Až potom Zakladateľov a ich spisov... ináč laici, ktorí študujú Sväté písmo, budú lepšie a hlbšie poučení a formovaní ako my.

Práve sme v Roku svätého Pavla: je pre nás vynikajúcou výzvou, pretože sv. Pavol je najžiarivejším príkladom osoby, ktorá postavila Krista do stredu svojho života. Bola Ním akoby fascinovaný. Vo svojom liste Filipanom povedal (3. kap.):

«Hoci ja by som mohol aj do tela vkladať nádej. Ak si niekto iný myslí, že môže mať nádej v tele, tým skôr ja: ⁵na ôsmy deň obrezaný, z Izraelovho rodu, z Benjamínovho kmeňa, Hebrej z Hebrejov, čo sa týka zákona farizej, ⁶čo do horlivosti prenasledovateľ Cirkvi, čo do spravodlivosti ktorá je v zákone, žil som bezúhonne.» (Flp 3, 4-6).

Opísal, čím bol dovtedy. Nesmieme sa mýliť, pretože by sme si mohli myslieť, že tento Pavol sa musel obrátiť, lebo bol farizej. Nie, naopak, všetky tieto tituly boli tituly svätosti. Mohli by sme začať i proces kanonizácie na základe týchto titulov. Akoby som povedal: „Bol som pokrstný 8. deň po narodení, patrím do spásonosnej štruktúry, ktorou je Katolícka cirkev, patrím do jedného z najprísnejších rádov Cirkvi (pretože farizeji boli najprísnejší rád), čo sa týka zákona, som v ňom neochvejný, svätosť, ktorá môže nastať zachovávaním Pravidiel, ale v tejto rovine je tu zariadkovanie a stránka je rozdelená na dve, ako bol i život Pavla.

«⁷Ale čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu. ⁸A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána (v jednotnom čísle). Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista ⁹a našiel sa v ňom bez

vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrze vieru v Krista - spravodlivosťou z Boha, založenou na viere -, ¹⁰aby som poznal jeho, moc jeho zmŕtvychvstania a účasť na jeho utrpení tým, že sa mu pripodobním v smrti, ¹¹aby som tak nejako dosiahol aj vzkriesenie z mŕtvych.. » (Flp 3, 7-11).

Spomínam si, ako som si tento text prečítal po jednej duchovnej skúsenosti. Veľmi ma oslovili všetky osobné zámená: poznať JEHO. Študoval som a písal knihy o kristológii ako profesor, ale v tej chvíli som si uvedomil, že tieto osobné zámená obsahovali viac pravdy o Kristovi ako všetky knihy. Pretože keď sv. Pavol hovorí: «ON», za tým slovom počujeme niekoho živého, prítomného, ktorého možno označiť: On. Uvedomil som si, že Kristus nie je abstrakcia, celok pojmov. Ale Kristus je živou osobu, zmŕtvychvstalou. Živá osoba, reálnejšia ako každý z nás. V tomto texte je zaujímavé zameranie na Krista. Sv. Pavol sa neobrátil na základe nejakej idey, obrátil sa k osobe. Hovorí: «Premohol ma /získal si ma/». Viete, že mladíci používajú výraz dobytia, keď ide o dievčatá. Ale pre sv. Pavla nebolo dôležité dobytie v láske, ale byť premožený, dobývaný Kristom. Nalieham na tomto, pretože obnova rehoľného života prechádza cez spoznanie reálnej osoby, živej, Krista. Všetko sa rodí od tohto. Predovšetkým náš stav panenstva v celibáte. Nie je to odmietnutie manželstva, je to spojenie, istý druh manželstva s Kristom. Sú to zásnuby.

V opise Zoslania Svätého Ducha možno vidieť aj to, že jeho poslaním je práve to, aby sme sa zamilovali do Krista. Vidíme to na sv. Petrovi. Teraz miluje Krista, je za neho nadšený, zanietený. Nehrozí tu nebezpečenstvo ukryť Krista do tieňa, keď naliehame príliš na Svätého Ducha. Naopak, len naliehaním na život v Duchu Svätom možno poznať v pravde Krista.

2. TÉMA: NÁDEJ

Nádej, podobne ako viera a láska, pochádza od Svätého Ducha. On do nás vlieva teologálne čnosti, ktoré majú vždy za prameň Krista. Sv. Pavol hovorí toto jasne v liste Rimanom (Rm 15, 13) :

«Boh nádeje (zaujímavá definícia Boha kresťanov) nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste v sile Ducha Svätého oplývali nádejou.».

Aby ste mohli oplývať nádejou a vrátiť sa domov hnané vetrom nádeje, nechajte prebývať vo vás moc Svätého Ducha podobne ako apoštoli na Turíce. Pred nimi boli ustrašení, hanbliví, vždy sa medzi sebou dohadovali. Po smrti Krista sa rozprchli, vrátili sa domov... Príchod Ducha Svätého ich znova oživil a urobil schopnými budovať Cirkev. Týmto spôsobom môže rehoľné spoločenstvo sa znovuzrodiť v nádeji a oplývať ňou. Podľa môjho názoru napísal básnik Péguy nádhernú báseň o nádeji: chrámová predsieň k tajomstvu druhej čnosti. Nádej je chudobná neznáma medzi teologálnymi čnosťami. Táto báseň je teologicky a poeticky veľmi krásna: «Boh hovorí: dávam prednosť viere, ktorou je nádej». (Pápež Benedikt XVI. došiel k tomu istému záveru: Spe Salve. Hovorí, že nádej je viera v pravom slova zmysle). Péguy pokračuje a vkladá na pery Boha tieto slová:

«Nie som veľmi udivený, že tieto stvorenia veria vo mňa. Tak žiarim v stvorenstve, že je potrebné viac úsilia k nevere ako k viere. Nie som veľmi udivený ani z toho, že títo ľudia sa medzi sebou majú trochu radi. Sú takí nešťastní, že musia mať tak trochu súcit jeden k druhému. Ale čo ma udivuje, hovorí Boh, že títo ľudia vo mňa dúfajú napriek všetkému, čo ich sklamalo; dúfali a nič sa nestalo. To ma udivuje. To znamená, že moja milosť je skutočne veľmi silná. Tri teologálne čnosti sú akoby tri sestry: dve veľké a jedna malá. Kráčajú po ulici a držia sa za ruky. Malá sestrička je uprostred: veľké sestry ju držia za ruku. Maličká, to je nádej. Ľudia sa dívajú a myslia si: istotne tieto dve ju vzali medzi sebou a držia ju. Úplne sa mýlia. Práve táto malá sestrička, táto dcérka, nádej vedie obe. Pretože ak sa od nich oddelí, všetko sa zastaví. »

Vo Svätom písme nachádzame chvíle poznačené nárazom nádeje. Práve toto potrebujeme v Cirkvi a rehoľných rádoch: taký náraz, ako čítame v 37. kapitole knihy proroka Ezechiela, ktorý opisuje víziu zosušovaných kostí. Symbolicky to znamená, že ľud nie je mŕtvý, ale že stratil akúkoľvek nádej. Vyhnanci si hovorili medzi sebou: „Zoschlí nám kosti, nádej nám odumrela, sme vykynožení“. A tu Boh povoláva proroka, aby prorokoval: «Prorokuj o týchto kostiach a povedz im: Suché kosti, počujte slovo Pánovo: ⁵Toto hovorí Pán, Boh, týmto kostiam: Hľa, ja vložím do vás ducha, že ožijete! » Vo vízii kosti ožívajú, s ich nervami, mäsom, začínajú chodiť: celá armáda ožíva.

Mnohé reality v súčasnej Cirkvi sa podobajú údoliu zoschnutých kostí, zvlášť tradičné rehoľné rády. Len keby nastal náraz

nádeje, lebo im bude ťažké ožiť, pretože mladí idú tam je vo vzduchu nádej. Ak v niektorej farnosti, spoločenstve, komunite dýcha radosť, mladí idú tam, pretože nádej sa premieňa radosťou. Ale tam, kde niet nádeje, ale len rezignácia, povolania neprídu. Rehoľné kongregácie potrebujú náraz nádeje.

Ďalším nárazom nádeje vo Svätom písme, je 3. nárek, pripisovaný prorokovi Jeremiášovi. Prorok sa díva na Jeruzalem v ruinách. Je to katastrofická vízia. Tón náreku je temný, beznádejný. Ale uprostred tohto náreku prorok vyjadruje náraz nádeje: « *Láskavosť Pána, že nám nie je koniec, veď jeho milosť nepomíňa, obnovuje sa každým ránom; veľká je tvoja vernosť. „Pán je môj údel, vraví moja duša, nuž v neho dúfam.“* » (Nár 3, 22-24)

Prorok sa rozhoduje vrátiť sa k nádeji. Ovzdušie a tón náreku sa mení. Stáva sa modlitbou plnou nádeje v prestavbu Izraela. Toto potrebujeme. Nádej nie niečo veľmi hlboké. Je to Boží dar. Je to teda plod Zoslania Svätého Ducha. Nie je to výsledok voluntarizmu: «Chceme dúfať!», kričí svet, ale to sú len chvíľkové túžby.

Pravá nádej sa rodí z nových Turíc, nového načerpania v Duchu Svätom. Sv. Pavol nám to hovorí: «Prekypujeme nádejou vďaka Duchu Svätému». Naša dôvera je, že nemôžeme nútiť Svätého Ducha alebo si ho kúpiť, ináč čarodejníci by to už boli urobili. Svätého Ducha si nemožno kúpiť. Môžeme však prosiť a máme istotu, že ak ho prosíme, Otec nám ho udelí: «*O koľko viac nebeský Otec dá Ducha Svätého tým, ktorí ho oň prosia*». Kristus zomrel a vstal z mŕtvych a je vždy v tomto postoji, v ktorom ho vidíme vo Večeradle na židovskú Veľkú noc: díva sa okolo seba, aby videl, či sú srdcia pripravené prijať jeho dych. Potom na nich dýchol a povedal: «*Prijmite Ducha Svätého*». Zmŕtvychvstalý Kristus je vždy živý v Cirkvi, pred nami a hľadá tváre pripravené, bez strachu, plné nádeje, pripravené prijať Svätého Ducha. Toto prajem i vám pred tým, ako od vás odídem.

P. Raniero CANTALAMESSA, kapucín

U

Záver
zhromaždenia

Príhovor generálnej predstavenej s. Evelyne Franc

Materský dom, 13.jún 2009

Drahé sestry!

Vďaka Ti, Pane, za toľké milostí, Ty dávaš život, Ty dávaš Ducha! Tieto slová sú v mojom srdci a pri modlitbe na konci zhromaždenia, a chcela by som ich dnes krátko rozvinúť spolu s vami. Som si istá, že zakúšate rôzne pocity, radosť z toho, že sa čoskoro vrátite do svojich provincií, stretnete sa so sestrami, všetkými tými, ktorým slúžite, s ktorými kráčate, a zároveň ľútosť, že sa končí mimoriadna skúsenosť, milosť, ktorú nám Pán dal, že sme sa mohli všetky zúčastniť tohto 8. generálneho zhromaždenia Spoločnosti.

Rada by som dala týmto šiestim týždňom, ktoré sme tu strávili v Materskom dome, názov **počúvanie Ducha Svätého**. Toto počúvanie sme prežili v kolíske, v srdci Spoločnosti, pod ochranou Panny Márie, do rúk ktorej sme volili naše provincie.

Povedali sme, že Duch Svätý bude nás sprevádzať pri našej práci, ak sa necháme ním viesť. Toto neprišlo samočinne vopred:

počúvať Ducha Svätého súkromne je už ťažká úloha. Dokonca sme to uznali, keď sme spomenuli všetky prekážky, ktoré prichádzajú z okolitého sveta, tohto sveta, ktorý je krásny, ale často jeho krása je znetvorená a tiež, keď sme uznali, že niekedy sú naše srdcia hluché.

Okrem toho, keď sa stoosemdesiat osôb snaží spoločne počúvať Ducha Svätého, aby načrtlo Spoločnosť budúcnosti, tak sa úloha ešte viac skomplikuje. Nebezpečenstvo bolo veľké, keď by vyžadovali, že každá osoba zvlášť má svoju pravdu, keď by sa točili v tom či onom smere, ako ukazovatele smeru vetra hýbané vrtošivým vetrom. Mohli by sa rýchlo zapáliť, vzbĺknuť ako suché vetvičky a rýchlo pohasnúť po vypovedaní krásnych slov. Mohlo by sa tiež stať, že sa oddelia, rozdelia ako pramienky vody rozprsknuté do vysušenej zemi namiesto toho, aby sa tieto pramienky spojili do rieky, bystriny.

Myslím si, že sme sa vyhli všetkým týmto nebezpečenstvám a ponechali sme úplnú slobodu Božiemu duchu. Vedeli sme ho prijať u seba, u druhých, rozpoznávať s rešpektom to, čo vnukal každej. Pri dialógu a modlitbe sme vnímali, čo si praje pre Spoločnosť prekonajú naše vlastné individuálne alebo provinciálne snahy a túžby. Nech je Boh oslávený, ako by povedal sv. Vincent!

Pripomeňme si tiež Konštitúcie: *«Evanjeliové čnosti pokora, jednoduchosť a láska sú cestou, po ktorej sa dcéry kresťanskej lásky nechávajú viesť Duchom Svätým»* (K. 13). *Dcéry kresťanskej lásky «sa snažia byť vnímavé na vnuknutia Ducha Svätého a sú presvedčené, že sa stanú nástrojmi jeho pôsobenia v miere svojej vernosti. Svätá Lujza do Marillac si priała, aby Spoločnosť závisela od Ducha Svätého, a tak mohla uskutočňovať úmysel Otca a vydávať svedectvo o vzkriesenom Synovi»* (K. 17c). Áno, Pane, ďakujeme Ti za toľké milosti, Ty dávaš život, Ty dávaš Ducha!

Prajem si, aby téma nášho zhromaždenia naďalej zaznievala v Spoločnosti počas nasledujúcich šiestich rokov, aby ste sa podelili s vašimi sestrami o silný odkaz, ktorý zhrňa týchto šesť týždňov. Tento text je výsledkom nášho počúvania, našich diskusií, odráža našu hlbokú náklonnosť ku Kristovi služobníkovi, našu túžbu nasledovať ho podľa charizmy sv. Vincenta a sv. Lujzy, ako je vyjadrená v našich Konštitúciách. Tento záverečný dokument vyjadruje našu lásku k mužom a ženám tejto doby, zvlášť najnúdznejším, najzraniteľnejším a náš záväzok ísť k nim tam, kde sú, aby sme im prejavili Božiu lásku. Môžem vyjadriť i ďalšie pranie? Aby misie *Ad gentes* neboli

zabudnuté, na začiatku zhromaždenia som hovorila o výzve, aby sestry naďalej zostávali v radostnom stave totálnej disponibility pre Spoločnosť, aby boli poslané do provincií, ktoré naliehavo potrebujú posilu.

Už ste uvažovali o prostriedkoch, ktoré použijete pre deľbu tohto dokumentu s vašimi sestrami, ale najdôležitejšie bude komunikovať každej túto skúsenosť počúvania Ducha Svätého, ktoré poznačilo naše zhromaždenie. Nejde o prchavú, jednorazovú skúsenosť, ale o typicky vincentický postoj, o skutočný dialóg, ktorý má stáť v pozadí každého nášho vzťahu, modlitby, komunitného života, služby, spolupráce a premieňať ich.

Prínosom každého prednášajúceho počas zhromaždenia nás obdaril sám Duch Svätý, každá sme prijali určitý dar, citujem vám ten môj:

S Otcom Cantalamessa, nové spoznanie udalosti Zoslania Ducha Svätého, s Otcom Renouard, smäd po duchovnom chlebe mužov a žien 21. Storočia, s Kardinálom Rode, výzvu k svätosti, s Marinou Costa, hlboký význam sprevádzania dobrovoľníčok AIC, s Máriom Giro, geologickú trpezlivosť a úsilie o pokoj, s kňazmi Courau a Blanchard, pravý zmysel dialógu a úsilie o opätovné zameranie našej viery na podstatu, so sestrou Reginou Bechtle schopnosť spojenia opakov. Nech Duch Svätý v nás zúrodni tieto poklady a nás naučí podeliť sa o ne!

Áno, Pane, vzdávame Ti vďaky za všetky veľké veci, Ty dávaš život, Ty dávaš Ducha!

Ďakujeme Ti, Pane, za toľké osoby, ktoré urobili z toho zhromaždenia čas milosti:

V prvom rade menujem a chcem poďakovať Otcovi Gregory, že nám venoval toľko týždňov, vieme dobre, že jeho program je naplnený a veľa cestuje. Preto sme mu veľmi vďačné za jeho prítomnosť, prednášky, homílie a jeho blízkosť. Vďaka patrí aj Otcovi Javierovi za jeho vzácne meditácie počas exercícií, ktoré nás pripravili na zhromaždenie, za jeho rady a nevyčerpatelnú disponibilitu v počúvaní. Chcela by som poďakovať všetkým sestram, ktoré umožnili dobrý priebeh tohto zhromaždenia, sestram Materského domu, ktoré sa neúnavne obetovali, aby uľahčili našu prácu, počnúc jedálňami až po izby, prechádzajúc všetkými kútmi tohto veľkého domu, sestram, ktoré priamejšie pomáhali na zhromaždení – sestram prekladateľkám,

celému tímu sestier sekretariátu, z jednej strany sestrám v réžii, ktoré boli prítomné v sále a všetkým ostatným, ktoré nám boli k službám. Nezabúdam ani na dve sestry, ktorým veľa dlhujeme: generálnej sekretárke sestre Ane Márii Olmede a generálnej ekonómke sestre Rite Ferri.

Chcem tiež poďakovať všetkým vám, členkám zhromaždenia, za vašu nadšenú účasť na plenárnych zasadnutiach, v prácach v skupinách, v čase modlitby a uvoľnenia. Ďakujem vám všetkým, ktoré ste mali zodpovednosť pracovať v komisiách, vydali ste zo seba to najlepšie, či už v liturgickej komisii, komisii pre komunikáciu, pre postuláty a návrhy, v skupinách tém, v komisii pre prípravu sviatkov. Nemôžem vás všetky vymenovať, ale dovoľte mi, aby som citovala naše štyri moderátorky: s. Carmen, s. Patrizia, s. Mariu Teresu a s. Annu, nezabúdam ani na s. Piu a s. Jeanne-Marie, naše dve verné sekretárky zhromaždenia.

Osobitne by som chcela poďakovať v prítomnosti zhromaždenia a v mene Spoločnosti šiestim generálnym radkyniam, ktoré sa vracajú do svojich provincií: sestra Margaret Barrett, s. Mariarosa Camminati, s. Marie Bernard Giffard, s. Wivine Kisu, s. Julma Neo a s. Blanca Libia Tamayo. Ďakujem im za ich dobrú spoluprácu, vďaka Pánovi za všetko, čo nám umožnil spoločne prežiť v spoločenstve práce a viery! Vďaka aj tým sestrám, ktoré pokračujú v ich poslaní na generálnej rovine: sestra Rosa Maria Miro, s. Christa Bauer, s. Zofia Daniscakova a s. Marlene Rosa. Napokon ďakujem tým, ktoré prijali a zanechajú známe brehy, aby sa vydali na širé more... Sestra Kathleen Appler, s. Madeline Hara, s. Neghesti Michaël, s. Rosa Maria Napolitano, s. Françoise Petit a s. Iliana Suarez.

V mene novej generálnej rade vám ďakujem, že ste nám dali jasné znamenia vašej dôvery na ďalších šesť rokov. Chceme vás ubezpečiť o našej oddanosti, túžbe odvážne a jednoducho splňať zverenú misiu v priezračnom zdieľaní.

Chcela by som ukončiť týchto pár slov vďaky svätým Vincentom a svätou Lujzou prianím, aby rok 2010 sme preživali vo vďake a túžbe zdieľa poklad spirituality, vincentskej mystiky. Otec Gregory už oficiálne zahájil prípravu na 350. výročie v rámci vincentskej rodiny, ale každá provincia a každá miestna komunita má sláviť našich Zakladateľov a šíriť poznanie o nich, v bohatstve „Misie

a lásky“, ktoré zakladatelia stelesnili a ktoré máme i my, podľa ich príkladu, stelesniť v našej dobe.

Pane, vzdávame Ti vďaky za toľké zázraky, Ty dávaš život, Ty dávaš Ducha! Oslavujeme Ťa spolu s Pannou Máriou: «Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi, lebo... zhliadol na svoje pokorné služobnice»!

S. Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

Záverečná eucharistická slávnosť

Čítania: 2 Kor 5, 14-21; Mt 5, 33-37.

Homília P. Gregory Gay,
generálneho predstaveného
13. jún 2009

Na úvod by som sa chcel najskôr ospravedlniť prekladateľkám, ktoré dostali tento text neskoro do rúk. Všetky ostatné homílie a príhovory počas zhromaždenia boli napísané pred mojím príchodom. Je to ťažká úloha. Hoci je Božie Slovo vždy prítomné, je mi ľahšie meditovať nad ním v spojení s udalosťou, ktorú slávime. Rozhodol som sa čakať čo najdlhšie, ako som mohol predtým, ako som napísal túto homíliu, aby som bol aspoň sčasti preniknutý duchom, ktorý bol prítomný v každej chvíli a vo všetkých častiach tohto generálneho zhromaždenia.

Druhý bod, ešte na úvod, je ten, že osoby, ktoré ma spoznali počas týchto posledných piatich rokov, vedia, že vždy nalieham na kázani o Božom slova zo dňa. Dnes by mala byť votívna sv. omša zo sv. Vincenta. Pri modlitbách tejto Eucharistie prosíme o jeho príhovor, ako i o príhovor sv. Lujzy. Ale texty čítaní nie sú tie, ktoré sú zo sviatku sv. Vincenta. Dal som opäť prednosť čítaniam zo dňa, aby sme boli v harmónii s univerzálnou Cirkvou, ktorú z veľkej časti zastupujú dcéry kresťanskej lásky, tu zídene. A ako uvidíte, Boh je dobrý, ako vždy.

Naše prvé čítanie je dokonca heslom dcér kresťanskej lásky. Prvý riadok textu, ktorý nám ponúka celá Cirkev na dnešnú úvahu, nás pobáda byť tým, kým sme a robiť to, k čomu sme povolané: žiť lásku ukrižovaného Krista. Aj Evanjelium navrhuje, aby sme uvažovali o tom,

čo je vhodné pre prorokov v dnešnom svete: nech je vaše áno - áno a vaše nie - nie. Pri tejto homílii by som chcel rozvinúť tieto dve myšlienky oboch čítaní.

V 1. čítaní z listu sv. Pavla Korint'anom vyjadruje Pavol veľmi jasne, k čomu sme povolaní od začiatku tohto zhromaždenia: upriamiť našu pozornosť na prvú tému, o ktorej sme hovorili. Pavol hovorí, že nežijeme pre seba, ale pre Krista. V ňom sme novým stvorením. Sme povolaní obnoviť všetko, zveľaďovať svoj život viery zameraním na Krista, žiť ho Božím slovom a sviatosťami. Chápeme výrazy: „Božie slovo“ a „sviatosti“ nie v striktnom slova zmysle, t. j. Sväté písmo a sviatosti Božej lásky, ktorou nás miluje; je ich sedem, ako vieme, ale ktoré zaberajú aj Božie slovo, ktoré nachádzame každý deň v našom dialógu s našimi bratmi a sestrami chudobnými, s našimi sestrami v komunite, s bratmi a sestrami, s ktorými slúžime a s ktorými zdieľame našu vincent'skú tradíciu. Sviatosti zjavujú Božiu lásku, prítomnosť Krista. Chudobní sú zaiste pre nás sviatosťou. Myslite tiež na sestry, s ktorými zdieľate komunitný život a ktoré môžu byť tiež medzi najchudobnejšími z chudobných.

Ako hovorí sv. Pavol, bolo nám zverené poslanstvo zmierenia. Sme vyslancami Krista. Ako takí, sme povolaní byť prorokmi. Každá z vás vlastní dary a rešpektuje dary druhých sestier, ktoré sa usilujú žiť jednotu v komunite prijímaním odlišností. Zmierenie je jedným z troch prorockých znakov, zjavených komunitným životom, ktorý ste tu viedli počas týchto dní. Ako spoločenstvo ste povolané konať pre rast súladu, aby ostatní, keď vásvidia, mohli povedať to, čo hovorili o prvých kresťanoch: „Pozrite, ako sa milujú“.

Tá istá téma proroctva pokračuje v Evanjeliu: „*Ale vaša reč nech je „áno - áno,“ „nie – nie“*“. Táto krátka veta z Matúšovho evanjelia stelesňuje čnosť, ktorú sv. Vincent mal najradšej – jednoduchosť: budte priesačné v tom, čo hovoríte, čo robíte. Dovoľte mi, aby som tu citoval vetu z prejavu nášho prezidenta, ktorý predniesol v Káhire, keď hovoril o potrebe zrušiť nedôveru a stavať na dôvere medzi národmi: «Aby sme mohli napredovať, musíme si otvorene povedať to, čo uchovávame v našom srdci a čo príliš často vyjadrujeme len za zatvorenými dverami». Musíme vynakladať neustále úsilie, aby sme sa počúvali, učili jeden od druhého a rešpektovali sa. Takto konať, drahé sestry, k čomu ste povolané svedčiť svojím životom v spoločenstve.

Aké prorockejšie stanovisko môžete zaujať pri úsilí o súlad a pokoj medzi vami, ale aj medzi ľuďmi, s ktorými zdieľate život.

Slová z diskusií týchto dní, ktoré mali najhlbší dopad na vás, sú slová Božieho slova. Božie slovo vás nadovšetko vedie. Je to „Slovo“ v najširšom význame slova, o ktorom som hovoril predtým. Nechajte Božie slovo, aby vás oslovovalo, aby ste si kládli otázky. Slovo vás niekedy vykoľají, pretože je ako „dvojsečný meč“. Pritom však práve Božie slovo vás naplnilo silou a zanietenu láskou.

Myslím si, že všetky vás oslovilo Jánovo evanjelium, kde sa Ježiš pýta Petra, zvlášť tretíkrát: «Peter, miluješ ma?» Môžeme vnímať Petrov smútok; môžeme precítiť uznanie jeho vlastných obmedzení. Môžeme cítiť jeho lásku k Pánu Ježišovi, keď mu odpovedá: «Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa milujem». Povedať veci také, aké sú; aby jeho „áno“ bolo „áno“. Je to sila jednoduchosti v jej najkrajšom vyjadrení.

Drahé sestry a brat, motivuje nás Božia láska, láska, o ktorej sme hovorili ako o vzťahu. Najlepší príklad tohto vzťahu je Najsvätejšia Trojica. Náš Boh je Boh vzťahu a sme otvorene pozvaní mať účasť na tomto hlbokom zjednotení.

Ďalšie slová, ktorá ma oslovili veľkou silou, je napríklad, «prepojenie». Ako sme to počuli, nestačí byť všade vo svete. Je dôležité, aby ste boli navzájom prepojené, na obraz stvorenia. Aj «partnerstvo» je dôležité pre nás, ktorí žijeme vinčenskú charizmu. Je zaujímavé poznamenať, že prezident Barack Obama spomenul vo svojom prejave v Káhire dvakrát toto slovo «partnerstvo». Povedal: «Musíme riešiť naše problémy cestou partnerstva». A ešte raz: «Všetko musíme konať v partnerstve [...], byť pripravení spojiť sa s občanmi a vládami, spoločenskými organizáciami, náboženskými predstaviteľmi a podnikmi [...] celého sveta». Vyzývam vás, aby ste boli prorocké cez partnerstvo s druhými provinciami, s Misijnou spoločnosťou, so Spolkami kresťanskej lásky, so Spolkom sv. Vincenta de Paul a so Združením záračnej medaily a so všetkými tými, ktorí boli dotknutí charizmou našich Zakladateľov. Buďte partnerkami mládeže, našej mládeže: Vinčenskej mariánskej mládeže.

Keď prechádzam svetom, vidím, že realita Vinčenskej rodiny je živá a že sa jej darí. Sú to ľudia, ktorí zdieľajú tú istú lásku, spoločné

nadšenie, zanietenie, ktorí sa chcú navzájom podporovať svoje talenty a vlastnú identitu, ktorá je inšpirovaná sv. Vincentom de Paul a sv. Lujzou de Marillac.

Ako Vincentská rodina sme boli v priebehu týchto dvoch predchádzajúcich rokov požiadaní, aby sme uvažovali, ako by sme mohli prehĺbiť naše prejavy kresťanskej lásky, ako by sme mohli ísť k ľuďom, ktorí žijú v chudobe tak, aby sme ich neudržiavali v závislosti na nás, ale skôr aby sme im pomáhali postaviť sa na vlastné nohy, žiť ich ľudskú dôstojnosť, dôstojnosť Božích detí.

Toto voláme systémová zmena, je to slovo, ktoré sa nám zdá trochu nejasné, ťažko pochopiteľné, provokujúce a možno bezvýznamné. Systémová zmena spája služby a projekty, ktoré ste začali a ktoré majú rôzne tváre, miestne a zároveň svetové. Majú podporiť dôstojnosť osôb, ktoré žijú v chudobe, na rôznych miestach vášho apoštolátu, v oblasti výchovy, zdravia, sociálnych služieb a evanjelizácie. Volám vás k láske, ktorá ide ďalej, ktorá spochybňuje štruktúry, ktoré uzatvárajú ľudí v ich chudobe.

S ľuďmi, vychádzajúc z reality, v ktorej žijú, môžeme zmeniť tieto štruktúry. Už to i pravidelne robíte na mnohých miestach. Hoci existuje silná politická opozícia, vplyvná vláda, systémová zmena môže nastať a existujú skutočne miesta pred zrakom utláčateľov. Systémová zmena vám umožní byť prorockými.

Svedectvá z rôznych krajín sveta, ktoré sme videli a počuli počas týchto dní, boli skutočným prameňom motivácie. Pýtal som sa, čo nás dojímalo v každom z týchto svedectiev, pretože niet pochyb, že dynamizmus a láska boli vyjadrené nielen predstaviteľkami svedectiev, ale aj sestrami, ktoré sa zúčastnili diskusie. Pýtal som sa: «Čo vyvolalo taký dynamizmus, takú lásku?». Zaiste, boli to dobre vyjadrené slová, ale svedectvá boli vyjadrené veľmi jednoducho. Možnože montáž a obrázky vzbudili zanietenu lásku. Ale okrem toho si skutočne myslím, že to, čo vás dojalo, bolo počutie, ako Duch Svätý sa prihovára k nášmu srdcu cez prežitú realitu týchto ľudí v ich situáciách marginalizácie a utrpenia.

Cez volanie ľudí žijúcich v chudobe k nám prehovára Duch Boží. Tam počujete hlas Boha a nadväzujete pravý dialóg: počúvanie a odpoveď. A robíte to veľmi konkrétne, ako služobnice osôb, keď ste blízko chudobným, keď ich sprevádzate.

Vďaka tomu, s čím ste sa podelili v týchto dňoch, budú prorocké v každej z rôznych oblastí, na ktoré ste upriamili svoju pozornosť pri úvahách a pri ktorých ste svedčili o neochvejnej viere, o živote vzájomnej komúnie založenej na dôvere, o službe preukázanej s láskou ľuďom žijúcim v chudobe a o vašej hlbokej príslušnosti k Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. To sú piliere vášho života.

Podel'te sa s tým, čo ste tu prežili, so sestrami provincie, so sestrami vašej komunity, so spolupracovníkmi, s ďalšími členmi Vincentskej rodiny a predovšetkým s tými, ktorých máte radi a ktorým slúžite, chudobnými. Vyjadrite to silnými slovami a bohatými symbolmi. Urobte to z hĺbky srdca. Nech vaše „áno“ je „áno“ a vaše „nie“ je „nie“. Pretože uprostred vášho srdca sa nachádza láska ukrižovaného Krista. Nech vás táto láska ženie vpred ako prorokyne nádeje, teraz a všade.

P. Gregory GAY
generálny predstavený

PROROCTVO
A
NÁDEJ

TERAZ
A
VŠADE

Generálne zhromaždenie 2009

OBSAH

1 Úvod

Zahájenie zhromaždenia

- 3 Príhovor pri zahájení Generálneho zhromaždenia 2009
Generálny predstavený P. Gregory Gay
- 7 Spoločnosť v súčasnosti
Generálna predstavená s. Evelyne Franc

Voľby

- 25 Voľba generálnej predstavenej
Svätodušný pondelok, 1. jún 2009
- 27 Voľba generálnej predstavenej: homília P. Gregory Gay
Svätodušný pondelok, 1. jún 2009
- 29 Voľba generálnych radkýň a generálnej asistentky
Obežník gen. predstavenej, s: Evelyne Franc, 9. a 11. jún 2009

V spojení s Cirkvou

- 30 Posolstvo Sv. Otca generálnej predstavenej s. Evelyne Franc
Kardinál Tarcisio Bertone, štátny sekretár Vatikánu
- 32 Návšteva Kardinála Franca Rode, CM, prefekta CIVCSVA
Homília počas Eucharistie 25. máj 2009
- 38 Návšteva Mons. Gábora Pintera, zástupcu Mons. Baldelli, apoštolského nuncia vo Francúzsku
Homília počas Eucharistie, 9. jún 2009
- 41 Návšteva Kardinála Andreja Vingt-Trois, parížskeho arcibiskupa
Homília počas Eucharistie, 9. jún 2009

Prednášajúci

- 48 Proroctvo a nádej: biblické základy
P. Raniero Cantalamessa, OFMkap

Ukončenie zhromaždenia

- 65 Príhovor generálnej predstavenej s. Evelyne Franc
Materský dom, 13. jún 2009
- 70 Záverečná Eucharistia
Homília gen. predstaveného P. Gregory Gay, 13. jún 2009